» κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀ-
» πὸ γαςρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄ-
» χραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὅλην σαφῶς δεξάμενος, τὴν τρισήλιον αἴγλην, τῆς θεαρχίας πάνσοφε, νῦν Θεὸς χρηματίζεις, Θεοῦ τοῦ φύσει μεθέξει· ὃν δυσώπει ῥυσθῆναι, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, τοὺς τιμῶντάς σε Πάτερ, καὶ τὴν σεπτὴν, καὶ φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελοῦντας, Ποιμὴν θεόφρον Ὅσιε, Ἀσκητῶν ὡραιότης. Θεοτοκίον.

Σὲ ὁ Πατὴρ ἠρέτισεν, ὡς πολύευκτον κρίνον, Θεοκυῆτορ πάναγνε, διὰ Πνεύματος θείου, πρὸς τὴν Υἱοῦ κατοικίαν, ἀναμέσον εὑρών σε, τῶν ἀκανθῶν πανάμωμε, ἀποστίλβουσαν κάλλει, παρθενικῷ· διὸ δὴ θεόνυμφε σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ πόθῳ κᾶρίζομεν, διὰ σοῦ οἱ σωθέντες.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΗ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος πλ. δ'. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Μωσῆς ὁ πολυθρύλλητος, κόσμου τερπνότητα, λιπὼν ἐμφρόνως, πόνοις ἀσκήσεως συντονωτάτοις, πάθη ὑπέταξε σαρκός· καὶ καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον, νίκης τοὺς στεφάνους ἐκομίσατο. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Κύριε πᾶσι δίδου τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐγκράτειαν ἀσύγκριτον, στάσιν παννύχιον, ἄγρυπνον ὄμμα, νοῦν φανταζόμενον τὸ θεῖον κάλλος, ἔσχες μακάριε Μωσῆ· ὅθεν ἰαμάτων χάριν εἴληφας, πάθη θεραπεύειν χαλεπώτατα. Διό σε δυσωποῦμεν· Αἴτησαι πᾶσι Πάτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δαιμόνων πανουργεύματα, καὶ τὰ τοξεύματα καὶ τὰς ἐνέδρας, θείᾳ σκεπόμενος Μωσῆ παλάμῃ, Πάτερ διῆλθες ἀβλαβῶς· καὶ ἀπαθείᾳ σεμνυνόμενος, πᾶσι τοῖς Ὁσίοις συνηρίθμησαι, πρεσβεύων δωρηθῆναι, πίςει τοῖς σὲ τιμῶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ λογισμοὶ ἀκάθαρτοι, τὰ χείλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ δάμαλις ἡ ἄσπιλος τὸν μόσχον βλέπουσα, ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς· Οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον, τέκνον· τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος ά.

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἐν σώματι Ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης θεοφόρε Μωσῆ Πατὴρ ἡμῶν· νηστείᾳ ἀγρυπνίᾳ προσευχῇ, οὐράνια χαρίσματα λαβὼν, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἁγίου ὁ παρών.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δήγματι ἁμαρτίας, μεμελανωμένην τὴν καρδίαν μου, καταλεύκανον Πάτερ, μετανοίας τοῖς ὄμβροις πρεσβείαις σου.

Φόβῳ τῷ τοῦ Δεσπότου, σάρκα καθηλώσας ἅπαν νόημα, ἐμπαθὲς ἐκ καρδίας, Θεοφόρε παμμάκαρ ἐξήλειψας.

Αὔλαξι διανοίας, κρύψας τὰ τοῦ λόγου Πάτερ σπέρματα, ἐγεώργησας σῖτον, θησαυροῖς ἀκενώτοις τηρούμενον.

Θεοτοκίον.

Ὅλον με διασώζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρηστότητι, βουληθεὶς ἐκ γαστρός σου, σαρκωθῆναι ἁγνὴ Μητροπάρθενε.

Ὠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Πνεύματι κινούμενος, πνευματικαῖς Σοφὲ πράξεσιν, ἐγκαρτερῶν, τὰ τῆς πονηρίας, καθυπέταξας πνεύματα.

Σθένει δυναμούμενος, θεαρχικῷ Μωσῆ Ὅσιε, τὸν ἰσχυρὸν, ἄσαρκος καθάπερ, ἐταπείνωσας δράκοντα.

Ὄμβροις τῶν δακρύων σου, πυρκαϊὰν παθῶν ἔσβεσας, καὶ ποταμὸς, ὤφθης χαρισμάτων, πεπλησμένος τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἔχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὁρμὰς Ἄχραντε, οὐ δειλιῶ· ἔχων σε προςάτιν, τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας.

Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων » σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτι- » σμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Φέγγος ἄδυτον εἰσδεδεγμένος, ἀπημαύρωσας τῶν νοουμένων, Αἰθιόπων Θεοφόρε τὰ πρόσωπα, καὶ τὰς αὐτῶν κακουργίας διέλυσας, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον ἀπαύστοις σου νεύσεσι. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαςρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ὡς πρὸ τȣ͂ τόκȣ φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τὸν φιλόσαρκον δαίμονα, ταῖς ἀδιαλείπτοις Πάτερ δεήσεσι, καὶ τῶν πόνων ἐπιδόσεσιν, ἐκ ψυχῆς παμμάκαρ ἀπεδίωξας.

Μεταθεὶς τὴν διάνοιαν, πρὸς τὰ ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον Ὅσιε, τῆς ἀσκήσεως τὸν καύσωνα, ὥσπερ θείαν δρόσον καθυπέφερες.

Θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ἐκλελαμπρυσμένη Πάτερ πανόλβιε, ἡ καρδία σου τοῦ Πνεύματος, καθαρὸν ἐδείχθη ἐνδιαίτημα.

Θεοτοκίον.

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκήνωμα, τὴν ψυχήν μου φωταγώγησον, τὴν ἐσκοτισμένην Θεονύμφευτε.

Ὠδὴ ε'. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τῷ ἄνθρακι πυρούμενος, Μάκαρ τῆς ἀπαθείας, ὕλην εὐκατάπρηστον, τὴν τῶν παθῶν ἀπετέφρωσας.

Ἀστὴρ τῆς ἐγκρατείας, ὑψώμασι διαπρέπων, ὤφθης τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καταφωτίζων Ἀοίδιμε.

Τεθρίππῳ ἀρετῶν ἐπιβέβηκας, καὶ πρὸς νύσσαν, ἔφθασας οὐράνιον, Πάτερ Μωσῆ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ὠδὴ ς'. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Νυκτί με ἁμαρτιῶν, καὶ ἡδονῶν ἀμαυρότητι, κυκλούμενον ταῖς ἐν σοί, τοῦ Πνεύματος λάμψεσιν, ὅλον φωταγώγησον, ὅλον πρὸς λιμένα, σωτηρίας Πάτερ ἴθυνον.

Ὡς μέλισσα φιλεργός, τῷ σίμβλῳ τῆς διανοίας σου, τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν, ἀθροίσας ἀνέβλυσας, γλυκασμὸν ἀθάνατον, τὴν πικρίαν Πάτερ, τῶν δαιμόνων ἀπελαύνοντα.

Ἐρήμοις ἐγκαρτερῶν, τὴν ἄνω πόλιν κεκλήρωσαι, τὴν σάρκα δουλαγωγῶν, νηστείαις Θαυμάσιε, τρυφὴν πρὸς ἀδάπανον, καὶ πρὸς Παραδείσου, τὰς σκηνώσεις ἐξεδήμησας.

Θεοτοκίον.

Ἁγίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἱλαστήριον, λυχνίαν χρυσοειδῆ, καὶ τράπεζαν ἔμψυχον, τὸν ἄρτον βαστάσασαν, τῆς ζωῆς Παρθένε, οἱ πιστοί σε ὀνομάζομεν.

Ὁ Εἱρμός.

» Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο- » μίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά- » γαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπά- » κουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αἰθιόπων πρόσωπα, ἀποῤῥαπίσας, νοητῶν ἀνέλαμψας, καθάπερ ἥλιος φαιδρός, φωταγωγῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν σὲ τιμώντων, Μωσῆ παμμακάριστε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

Στίχοι.

Φήσεις τὸ ῥητὸν καὶ θανών, Μωσῆ μέλα·
« Ἄνθρωπος ὄψιν, καὶ Θεὸς τὴν καρδίαν ».

Θάψαν ἐν εἰκάδι Μωσῆν ὀγδόῃ Αἰθιοπῆα.

Οὗτος ὁ μακάριος τῷ μὲν γένει ἦν Αἰθίοψ, τῇ δὲ χρόᾳ μέλας ἀκριβῶς, οἰκέτης πολιτευομένου τινός· ὃν, διὰ πολλὴν δυστροπίαν καὶ λῃστρικὴν διαγωγήν, ἀπώσατο ὁ ἴδιος δεσπότης. Οὗτος ποτὲ ποιμένι τινὶ ἐμνησικάκησε, παρεμποδίσαντι αὐτῷ εἰς πρᾶγμα, ὃν καὶ ἀποκτεῖναι ἐβουλεύσατο. Μαθὼν δέ, ὅτι πέραν τοῦ Νείλου ἐστί, πλημμυροῦντος τοῦ ὕδατος, τῷ στόματι δακὼν τὴν μάχαιραν, καὶ τὸν ἐπενδύτην τῇ κεφαλῇ ἐπιθείς, διανηξάμενος ἐπέρασε. Προαισθόμενος δὲ ὁ ποιμὴν τὴν αὐτοῦ ἔλευσιν, φυγὰς ᾤχετο. Ὁ δέ, κριοὺς τέσσαρας ἐπιλέκτους σφαγιάσας καὶ δείσας σειρᾷ, τὸν Νεῖλον ἀντεπέρασε κολυμβῶν. Τὰ

κρέα δὲ φαγὼν, καὶ τὰ κώδια πωλήσας, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ διηγησάμην, ἵνα δείξω, ὅτι δυνατόν ἐστι τοῖς βουλόμενοις διὰ μετανοίας σωθῆναι.

Οὗτος, ὀψέποτε κατανυγεὶς ἔκτινος περιστάσεως, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν Μοναστηρίῳ, καὶ οὕτω προσῆλθε τῇ μετανοίᾳ, ὡς καὶ τοὺς συμπράκτορας αὐτοῦ ἀγαγεῖν τῷ Χριστῷ. Καθεζομένꙋ δέποτε ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ, λησταί τινες προσέβαλον αὐτῷ, ἀγνοήσαντες εἶναι αὐτὸν τὸν Μωσῆν. Οὓς ὁ μακάριος δεσμήσας σχοινίῳ, καθάπερ σάκκον ἀχύρου, τοῖς ἑαυτοῦ ὤμοις ἐπιθεὶς, τῷ Κυριακῷ παρεγένετο, καὶ φησὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς· Ἐπειδὴ οὐκ ἔξεστί μοι ἀδικεῖν, τούτους δὲ εὗρον ἐπελθόντας μοι, τί κελεύετε περὶ τούτων; Αὐτοὶ δὲ γνωρίσαντες αὐτὸν, ὅτι Μωσῆς ἐστιν ὁ περιβόητος λήσταρχος καὶ ἀκαταγώνιστος, ἐξομολογησάμενοι τῷ Θεῷ, καὶ αὐτοὶ ἀπετάξαντο, καὶ γεγόνασι Μοναχοὶ δοκιμώτατοι. Θεαρέστως οὖν βιώσας ὁ Ἅγιος γέρων, καὶ τὸν δαίμονα τῆς ἀκολασίας καταπαλαίσας, τελευτᾷ ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, γεγονὼς καὶ πρεσβύτερος, καὶ καταλιπὼν μαθητὰς ἑβδομήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀκακίου τοῦ Νέου.

Στίχ. Τράχηλον Ἀκάκιος ἐκτμηθεὶς ξίφει,
Ψυχῆς τὸ λευκὸν μηνύων, βλύζει γάλα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Διομήδους καὶ Λαυρεντίου.

Στίχ. Διττοῖς ἀθληταῖς προσδεθεῖσι πλατάνῳ,
Ταθέντα τόξα, πλατάνων κενοὶ ψόφοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Ἐζεκίας ὁ Βασιλεὺς ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Στίχ. Εἰ δακρύσας ἦν Ἐζεκίας, ὡς πάλαι,
Ζωῆς ἂν ἄλλην εὗρε προσθήκην πάλιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἄννης τῆς θυγατρὸς Φανουήλ.

Στίχ. Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουὴλ θυγάτηρ,
Ἕως ἐφ' αὐτῆς εἶδε τὸν Θεὸν βρέφος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ. Παῖδες Ἑβραίων.

Λύμης παθῶν κεκαθαρμένος, τὰς τοῦ Πνεύματος ἀστράπτων λαμπηδόνας, πρὸς τὸ φῶς ἀληθῶς, τὸ ἄϋλον μετέβης, ἔνθα χοροὶ Μακάριε, Ἀσκητῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν ἐξέφυγες κακίαν, ᾠκειώσω δὲ καλῶν τὴν μετουσίαν· καὶ τερπνῷ ἐφετῷ, αὔλῳ συνεκράθης, ἀναβοῶν Μακάριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πόνοις ἀσκήσεως ἀμέτροις, τὴν ἐπίπονον ἐξήρανας ἀπάτην· Θεοφόρε διὸ, τὴν ἄπονον ἐφεῦρες, τῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν, εὐλογῶν σου τὸν Δεσπότην.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ἣν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεὸν, συνέλαβε καὶ τίκτει· ᾧ μελῳδοῦμεν· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ταῖς προσευχαῖς νευρούμενος, ταπεινώσει ὑψούμενος, τῇ δικαιοσύνῃ, τὴν ψυχὴν λαμπόμενος, ἀγάπῃ κοσμούμενος, πρὸς ἀρετῶν ἀκρώρειαν, πρὸς περιφανὲς Πάτερ ἀνέδραμες ὕψος, κραυγάζων· Τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ μελανὸς μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν φαιδροτέραν δὲ, τῶν ἡλιακῶν, μαρμαρυγῶν κτησάμενος, δαιμόνων ἠμαύρωσεν, ἐζοφωμένα πρόσωπα· τὰς δὲ τῶν πιστῶν, καταλαμπρύνει καρδίας, αὐτοῦ τῇ ἐκμιμήσει, τῶν θερμῶς μελῳδούντων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῇ ταπεινώσει πάντοθεν, πεφραγμένος διέφυγες, Πάτερ Αἰθιόπων, νοητῶν τοξεύματα· ἀλείπτης δὲ γέγονας, τῶν μοναστῶν πρὸς πάλην ἐχθρῶν, ἔργοις τε καὶ λόγοις, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὑπερφυῶς συνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὸν Δημιουργὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γενόμενον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ Πατρὸς ἀχώριστον, Δέσποινα ἁγνὴ, ᾧ μελῳδεῖ πᾶσα κτίσις· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτꙋς ἰδὼν, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ
» ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
» λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἐν ἔργοις ὄντως τὴν ζωὴν, ἀγαθοῖς διατελέσας ἀπέλαβες, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, καὶ τοῦ σοῦ πόθου πέρας κατέλαβες· ἑορταζόντων δὲ ἐν ᾧ, φωνὴ μετ' αἰνέσεως, χαίρων ἐσκήνωσας, ἀξιάγαστε Μωσῆ Πάτερ Ὅσιε.

Στάζουσι Πάτερ γλυκασμὸν, ὠφελείας οἱ τῶν πόνων ἱδρῶτές σου, καὶ τὴν πικρίαν ἡμῶν, τῶν παθημάτων ἀποδιώκουσιν· ἀναβλυστάνουσιν ἡμῖν, ἰάσεις τὰ λείψανα, καὶ σηπεδόνας κακῶν καὶ ψυχῶν τὸν μολυσμὸν ἐκκαθαίρουσι.

Στεφάνοις ἔστεψε Χριστὸς, ἀμαράντοις σου τὴν κάραν Θεσπέσιε, νενικηκότος στεῤῥῶς, τὰς παρατάξεις τοῦ κοσμοκράτορος, καὶ τῶν

Ὁσίων τοῖς χοροῖς, ὁσίως ἠρίθμησε· μεθ᾿ ὧν ἱκέτευε, λυτρωθῆναι πειρασμῶν τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ἔπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀρὰν τῶν προπατόρων Θεόνυμφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον· ἐκαινοτόμησας θεσμοὺς, φύσεως ἀμόλυντε· τὰ διεστῶτα τὸ πρὶν, παραδόξῳ μεσιτείᾳ σου ἥνωσας.

Ὁ Εἱρμός.

» Ἔφριξε πᾶσα ἀκοὴ, τὴν ἀπόῤῥητον Θεοῦ
» συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν
» κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ
» γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραν-
» τον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τῶν νοητῶν διέκοψας, κεφαλὰς Αἰθιόπων, Πάτερ Μωσῆ μακάριε, τῇ μαχαίρᾳ τῶν θείων, σοῦ προσευχῶν θεοφόρε· νίκης ὅθεν βραβεῖα παρὰ Χριστοῦ ἀπείληφας· ᾧ καὶ νῦν σὺν Ἀγγέλοις, παρεστηκὼς, ἀπαθείας λάμπων φωτοχυσίᾳ, σοὺς ὑμνητὰς καὶ πρόσφυγας, λάμπρυνον σαῖς πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Ζήσας αἰσχρῶς ἀπώλεσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὡραῖον, καὶ ὡμοιώθην κτήνεσιν, ἀνοήτοις ὁ τάλας, ἃ οὐκ ἐξὸν ποιεῖν πράττων. Δέσποινα Θεοτόκε, λαμπρύνασά με καθαρὸν, τοῦ φωτός σου ταῖς θείαις, μαρμαρυγαῖς, καὶ ὑσσώπῳ Κόρη τῆς μετανοίας, καὶ δεῖξόν με τὸν δοῦλόν σου, σκεῦος εὔχρηστον θεῖον.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, στιχολογοῦμεν τὴν α΄. στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνήρ.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τέσσαρα, δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα.

Ἦχος πλ. β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Γενεθλίων τελουμένων, τοῦ ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελγοῦς ὀρχηστρίδος, ἐπληροῦτο ἡ διάθεσις τοῦ ὅρκου· τοῦ γὰρ Προδρόμου ἡ Κεφαλὴ ἀποτμηθεῖσα, ὡς ὀψώνιον ἐφέρετο, ἐπὶ πίνακι τοῖς ἀνακειμένοις. Ὢ συμποσίου μισητοῦ, ἀνοσιουργήματος καὶ μιαιφονίας πλήρους! Ἀλλ᾿ ἡμεῖς τὸν Βαπτιστὴν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Ὁ αὐτός.

Ὠρχήσατο ἡ μαθήτρια, τοῦ παμπονήρου διαβόλου, καὶ τὴν Κεφαλήν σου Πρόδρομε, μισθὸν ἀφείλετο. Ὢ συμποσίου πλήρους αἱμάτων! Εἴθε μὴ ὤμοσας Ἡρώδη ἄνομε, ψεύδους ἔκγονε· εἰ δὲ καὶ ὤμοσας, μὴ εὐώρκησας· κρεῖττον γὰρ ψευσάμενον ζωῆς ἐπιτυχεῖν, καὶ μὴ, ἀληθεύσαντα, τὴν Κάραν τοῦ Προδρόμου ἀποτεμεῖν. Ἀλλ᾿ ἡμεῖς τὸν Βαπτιστὴν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Ὁ αὐτός.

Οὐκ ἔδει σε ὦ Ἡρώδη, τὸν τῆς μοιχείας ἔλεγχον, δι᾿ ἔρωτα σατανικὸν, καὶ οἶστρον θηλυμανίας, θανάτῳ κατακρῖναι· οὐκ ἔδει σε τοῦτο τὴν πάντιμον Κάραν, παρανόμῳ γυναικὶ, δι᾿ ὅρκον ὀρχήσεως, παραδοῦναι σφαλερῶς. Ὢ! πῶς ἐτόλμησας τοιοῦτον φόνον τελέσαι; πῶς δὲ οὐ κατεφλέχθη ἡ ἀσελγὴς ὀρχήστρια, ἐν μέσῳ τοῦ συμποσίου, ἐπὶ πίνακι βαστάζουσα ταύτην; Ἀλλ᾿ ἡμεῖς τὸν Βαπτιστὴν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Ὁ αὐτός.

Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται, πάλιν ταράττεται. Ὢ ὄρχημα δόλιον, καὶ πότος μετὰ δόλου! ὁ Βαπτιστὴς ἀπετέμνετο, καὶ Ἡρώδης ἐταράττετο. Πρεσβείαις Κύριε τοῦ σοῦ Προδρόμου, τὴν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ α΄. Γενεθλίων τελουμένων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι᾿ ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ᾿ ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Παρακαλεῖτε, παρακα- Κεφ. μ΄. 1.
λεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός. Οἱ ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ. Παρακαλέσατε αὐτὴν, ὅτι ἐπλήσθη ἡ ταπείνωσις αὐτῆς· λέλυται γὰρ αὐτῆς ἡ ἁμαρτία· ὅτι ἐδέξατο ἐκ χειρὸς Κυρίου διπλᾶ τὰ ἁμαρτήματα αὐτῆς. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμά-

σατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρί-
βους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Πᾶσα φάραγξ πληρωθή-
σεται, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσε-
ται· καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν, καὶ αἱ
τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας· καὶ ὄψεται πᾶσα
σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ. Ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ
ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών· ὕψωσον ἐν
ἰσχύϊ τὴν φωνήν σου ὁ εὐαγγελιζόμενος Ἱερου-
Κεφ. σαλήμ· ὑψώσατε, μὴ φοβεῖσθε. Ἐγὼ Κύριος
μά. 17. ὁ Θεός· ἐγὼ ἐπακούσομαι, ὁ Θεὸς Ἰσραήλ,
καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς· ἀλλὰ ἀνοίξω
ἐκ τῶν ὀρέων ποταμούς, καὶ ἐν μέσῳ πεδίων
πηγάς. Ποιήσω τὴν ἔρημον εἰς ἕλη, καὶ τὴν
μέ. 8. διψῶσαν γῆν ἐν ὑδραγωγοῖς. Εὐφρανθήτω ὁ
οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ νεφέλαι ῥανάτωσαν δι-
καιοσύνην. Ἀνατειλάτω ἡ γῆ, καὶ βλαστη-
σάτω ἔλεος, καὶ δικαιοσύνην ἀνατειλάτω ἅμα.
μή. 20. Φωνὴν εὐφροσύνης ἀναγγείλατε ἕως ἐσχάτου
τῆς γῆς, καὶ ἀκουστὸν γενέσθω τοῦτο. Λέγε-
τε, ὅτι ἐρρύσατο Κύριος τὸν δοῦλον αὐτοῦ
Ἰακώβ. Καὶ ἐὰν διψήσωσι δι' ἐρήμων, ἐξάξει
νδ'. 1. αὐτοῖς ὕδωρ ἐκ πέτρας. Εὐφράνθητι στεῖρα
ἡ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδί-
νουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλ-
λον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Προφητείας Μαλαχίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἰδοὺ ἐ-
γ'. 1. γὼ ἐξαποστελῶ τὸν Ἄγγελόν μου πρὸ
προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου
ἔμπροσθέν σου. Καὶ ἥξει εἰς τὸν ναὸν ἑαυτοῦ
Κύριος, ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε. Καὶ τίς ὑπομενεῖ ἡ-
μέραν εἰσόδου αὐτοῦ; ἢ τίς ὑποστήσεται ἐν
τῇ ὀπτασίᾳ αὐτοῦ; Διότι αὐτὸς εἰσπορεύεται
ὡς πῦρ ἐν χωνευτηρίῳ, καὶ ὡς πόα πλυνόντων.
Καὶ καθιεῖται χωνεύων, καὶ καθαρίζων ὡς τὸ
ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον. Καὶ προσελεύσεται
πρὸς ἡμᾶς ἐν κρίσει· καὶ ἔσται μάρτυς ταχὺς
ἐπὶ τοὺς πονηρούς, καὶ ἐπὶ τὰς μοιχαλίδας,
καὶ ἐπὶ τοὺς ὀμνύοντας τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἐπὶ
ψευδεῖ, καὶ τοὺς μὴ φοβουμένους αὐτόν, λέγει
Κύριος παντοκράτωρ. Διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς
ὑμῶν, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι· καὶ ὑμεῖς υἱοὶ Ἰα-
κὼβ ἐξεκλίνατε νόμιμα, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε.
Διὰ τοῦτο ἐπιστρέψατε πρός με, καὶ ἐπιστρα-
φήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος παντοκρά-
τωρ. Καὶ μακαριοῦσιν ὑμᾶς πάντα τὰ ἔθνη,
καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος, ἐπιβλέπων ἀνα-
μέσον δικαίου, καὶ ἀναμέσον ἀνόμου, ἐν τῇ ἡ-
μέρᾳ ἐκείνῃ, ᾗ ἐγὼ ποιῶ εἰς περιποίησιν τῶν
ἀγαπώντων με. Ἐπίγνωτε οὖν, καὶ μνήσθητε
τοῦ νόμου Μωσῆ τοῦ δούλου μου, καθότι ἐνετει-
λάμην αὐτῷ ἐν Χωρήβ, πρὸς πάντα τὸν Ἰσραήλ,
προστάγματα καὶ δικαιώματα. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ
ἀποστελῶ ὑμῖν Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην, πρὶν ἢ
ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐ-
πιφανῆ· ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς
πρὸς υἱόν, καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν
πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρ-
δην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, ὁ Θεὸς ὁ Ἅ-
γιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύ- Κεφ.
σει ἔσται. Κατακρινεῖ δίκαιος ἀποθανὼν δ'. 7.
τοὺς ζῶντας ἀσεβεῖς· ὄψονται γὰρ τελευτὴν δι-
καίου, καὶ οὐ μὴ συνήσουσι τί ἐβουλεύσαντο
περὶ αὐτοῦ. Ὅτι ῥήξει Κύριος τοὺς ἀσεβεῖς ἀ-
φώνους πρηνεῖς, καὶ σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμε-
λίων, καὶ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται ἐν ὀδύ-
νῃ, καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀπολεῖται. Ἐλεύσονται
γὰρ ἐν συλλογισμῷ ἁμαρτημάτων αὐτῶν δει-
λοί, καὶ ἐλέγξει αὐτοὺς ἐξ ἐναντίας τὰ ἀνομή-
ματα αὐτῶν. Τότε στήσεται ἐν παῤῥησίᾳ πολλῇ Κεφ.
ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐ- έ. 1.
τόν, καὶ τῶν ἀθετούντων τοὺς πόνους αὐτοῦ.
Ἰδόντες ταραχθήσονται φόβῳ δεινῷ, καὶ ἐκ-
στήσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς σωτηρίας αὐ-
τοῦ. Ἐροῦσι γὰρ ἐν ἑαυτοῖς μετανοοῦντες, καὶ
διὰ στενοχωρίαν στενάξουσι καὶ ἐροῦσιν· Οὗ-
τος ἦν, ὃν ἔσχομέν ποτε εἰς γέλωτα, καὶ εἰς
παραβολὴν ὀνειδισμοῦ οἱ ἄφρονες; Τὸν βίον
αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μανίαν, καὶ τὴν τελευτὴν
αὐτοῦ ἄτιμον. Πῶς δὲ κατελογίσθη ἐν υἱοῖς
Θεοῦ, καὶ ἐν Ἁγίοις ὁ κλῆρος αὐτοῦ ἐστιν;
Ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ
τῆς δικαιοσύνης φῶς οὐκ ἐπέλαμψεν ἡμῖν, καὶ
ὁ ἥλιος οὐκ ἀνέτειλεν ἡμῖν. Ἀνομίας ἐνεπλήσθη-
μεν τρίβοις καὶ ἀπωλείας, καὶ ὠδεύσαμεν τρίβους
ἀβάτους· τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἔγνωμεν.

Εἰς τὴν Λιτήν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος α'.

Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Τί σε καλέσωμεν Προφῆτα; Ἄγγελον, Ἀπό-
στολον, ἢ Μάρτυρα; Ἄγγελον, ὅτι ὡς ἀ-
σώματος διῆξας. Ἀπόστολον, ὅτι ἐμαθήτευσας
τὰ ἔθνη. Μάρτυρα δέ, ὅτι σοῦ ἡ κεφαλὴ ὑ-
πὲρ Χριστοῦ ἐτμήθη. Αὐτὸν ἱκέτευε, ἐλεηθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τῆς ἀποτμηθείσης κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου,
τὰ μνημόσυνα τελέσωμεν, ποτὲ μὲν ἐπὶ
πίνακι ἐκβλυζούσης αἵματα, νυνὶ δὲ ἐν τοῖς
πέρασι προχεούσης ἰάματα.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ ἀνοσιουργότροπος μήτηρ τοῦ φόνου, τὴν ἐξ ἀνόμου συμπλοκῆς, αὐτῆς πανασελγῆ θυγατέρα, κατὰ τοῦ πάντων τῶν Προφητῶν, θεοπροκρίτου μείζονος, φονοτρόπῳ συμβουλῇ ἐσκευώρητο. Τοῦ γὰρ ἐχθίστου Ἡρώδου τελοῦντος συμπόσιον, τοῦ ἑαυτοῦ ἀθεμίτου Γενεθλίου, μεθ' ὅρκου αἰτήσασθαι παρεσκεύασε, τὴν θαυματόβρυτον τοῦ Θεοκήρυκος τιμίαν κεφαλήν· ὃ καὶ τετέλεκεν ὁ παράφρων, θυμελικοῦ ὀρχήματος δοὺς αὐτὴν ἀντίμισθον, εὐορκίας χάριν. Ὅμως οὐκ ἐπαύσατο ὁ μύστης τῆς Χριστοῦ παρουσίας, τὴν θεοστυγῆ μίξιν αὐτῶν, καὶ μετὰ τὸ τέλος στηλιτεύειν, ἀλλ' ἐλέγχων ἐβόα· Οὐκ ἔξεστί σοι, λέγων, μοιχεύειν τοῦ ἀδελφοῦ σου Φιλίππου τὴν γυναῖκα. Ὢ γενεθλίου προφητοκτόνου, καὶ αἱμάτων γέμοντος συμποσίου! Ἡμεῖς δὲ εὐσεβοφρόνως, ἐν τῇ ἀποτομῇ τοῦ Προδρόμου, λευχειμονοῦντες ἑορτάσωμεν, ὡς ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἀγαλλιώμενοι· καὶ αἰτησώμεθα τοῦτον, ἐξευμενίσαι τὴν Τριάδα, τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας ῥύσασθαι ἡμᾶς, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῆς ἀνόμου πράξεως, τοὺς ἐλέγχους ἐκφυγεῖν ὁ Ἡρώδης βουληθεὶς, τὴν κεφαλήν σου Πρόδρομε, παρανόμῳ γυναικὶ παρεδίδου σφαλερῶς· οὐ γὰρ ἐπέγνω ὁ δείλαιος στηλιτεύων ἑαυτὸν, ἐπὶ δίσκου περιφέρων αὐτήν. Ἀλλ' ὡς ἁγνείας πρακτικὸς διδάσκαλος, καὶ μετανοίας ὁδηγὸς σωτήριος, πρέσβευε Βαπτιστὰ τῷ Χριστῷ, ἐκ τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας λυτρώσασθαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Τῆς μετανοίας ὁ κήρυξ, Ἰωάννη Βαπτιστὰ, ἐκτμηθεὶς σου τὴν κάραν, τὴν γῆν ἡγίασας· ὅτι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τοῖς πιστοῖς ἐτράνωσας, καὶ παρανομίαν ἐξηφάνισας. Ὡς παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, αὐτὸν ἱκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Διὰ τὸν νόμον Κυρίου, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθης, ὢ πανάγιε Ἰωάννη. Ἤλεγξας βασιλέα δυσσεβῆ παρανομήσαντα, παῤῥησίᾳ ἀμέμπτῳ· διὸ θαυμάζουσί σε στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων· δοξάζουσί σε χοροὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ Μαρτύρων· τιμῶμέν σου καὶ ἡμεῖς τὴν ἐτήσιον μνήμην πανένδοξε, δοξάζοντες τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τὴν σὲ στεφανώσασαν, Πρόδρομε μακάριε.

Στίχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Ὁ ἐκ Προφήτου Προφήτης, καὶ μείζων Προφητῶν γενόμενος, ἐκ κοιλίας Μητρὸς ὁ ἡγιασμένος, εἰς ὑπουργίαν Κυρίου, σήμερον ὑπ' ἀνόμου βασιλέως, τὴν κάραν ἀπετμήθη· καὶ τὴν ἀσέμνως ὀρχησαμένην κόρην, τρανῶς καὶ πρὸ τῆς ἐκτομῆς, καὶ μετὰ τὴν ἐκτομὴν διελέγξας, ἤσχυνε τῆς ἁμαρτίας τὴν φάλαγγα· καὶ διὰ τοῦτο βοῶμεν· Βαπτιστὰ Ἰωάννη, ὡς ἔχων παῤῥησίαν, ἐκτενῶς ἱκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, σὺ βασιλεῖς ἠλέγξας, παρανομίαν μὴ ἐργάζεσθαι· διὸ παίγνιον ἀνόμου γυναικὸς, ἔπεισε τὸν Ἡρώδην ἀποτεμεῖν σου τὴν κεφαλήν· καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, αἰνετὸν τὸ ὄνομά σου. Παῤῥησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκὶ, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Μνήμη Δικαίου μετ' ἐγκωμίων· σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ῥείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ, Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκὶ, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἁγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδὴς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν μεσίτην συμφώνως νόμου καὶ χάριτος, οἱ πιστοὶ συνελθόντες ἀνευφημήσωμεν· ὅτι μετάνοιαν ἡμῖν προεκήρυξε, καὶ Ἡρώδην ἐμφανῶς, στηλιτεύσας εὐθαρσῶς, τὴν κάραν αὐ-

τοῦ ἐτμήθη· καὶ ἄρτι ζῶν μετ᾽ Ἀγγέλων, Χριστῷ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἐξαίσιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἄφραστος τόκος ὁ τῆς λοχείας σου, ἐν σοὶ ἐγνώρισται ἁγνὴ Ἀειπάρθενε· καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογισμὸν, ἡ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν ἐκ μήτρας Προφήτην ἀναδειχθέντα ἡμῖν, καὶ ἐκ στείρας φωστῆρα τῇ οἰκουμένῃ φαιδρῶς, προελθόντα ἐν ᾠδαῖς ἀνυμνήσωμεν, τοῦ Χριστοῦ τὸν Βαπτιστὴν, καὶ νικηφόρον ἀθλητὴν, τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην· πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· καὶ τὰ κύματα ἁγνὴ καταπράϋνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο.

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ τῆς στείρας ἐκλάμψας ψήφῳ Θεοῦ, καὶ δεσμὰ διαῤῥήξας γλώσσης πατρὸς, ἔδειξας τὸν ἥλιον, ἑωσφόρον αὐγάζοντα· καὶ λαοῖς ἐν ἐρήμῳ, τὸν Κτίστην ἐκήρυξας, τὸν ἀμνὸν τὸν αἴροντα, τοῦ κόσμου τὰ πταίσματα· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, βασιλέα ἐλέγξας, τὴν ἔνδοξον κάραν σου, ἀπετμήθης ἀοίδιμε, Ἰωάννη πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, θεράπευσον, δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχήν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου ἄχραντε.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤκουσεν Ἡρώδης.

Ζήτει τοῦτο τῇ γ΄. τῆς ζ΄. Ἑβδομάδος.

Ὁ Ν΄. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Στιχηρὸν Ἰδιόμελον, Ἦχος β΄.

Τῆς μετανοίας ὁ κήρυξ.

Ζήτει τοῦτο εἰς τὸν Στίχον.

Μετὰ τοῦτο ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου εἰς ς΄. καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο παρόντες εἰς η΄. Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὸν ἀπὸ νηδύος στειρωτικῆς, φανέντα Προφήτην, τοῦ ἐκ μήτρας παρθενικῆς, κυοφορηθέντος ἀποῤῥήτως, τὸν ἱερὸν ἀνυμνήσωμεν Πρόδρομον.

Τοὺς ὅρους τῆς φύσεως ὑπερβὰς, τῆς δικαιοσύνης, συνετήρησας τοὺς θεσμοὺς, παράνομον μίξιν διελέγχων, μὴ δεδοικὼς βασιλέων θρασύτητα.

Τοῦ νόμου τῷ γάλακτι ἐκτραφεὶς, τὴν νομοθεσίαν, συναφείας τῆς νομικῆς, ὡς νόμου σφραγὶς ἐπισφραγίζων, ἀντικατέστης πρὸς μῦσος ἀκόλαστον.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Κανὼν δεύτερος.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας (*).

Τὸν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μαρτυρηθέντα ὑπὸ Χριστοῦ, ὡς Πρόδρομον καὶ φίλον αὐτοῦ, Ἰωάννην ἅπαντες, τὸν θεῖον εὐφημήσωμεν.

Τὸν τῆς ἐρήμου πολίτην, καὶ τῶν Ἀγγέλων σύσκηνον, τὸ καύχημα τοῦ νέου λαοῦ, Ἰωάννην ἅπαντες, τὸν θεῖον εὐφημήσωμεν.

(*) Ἀντὶ τοῦ Κανόνος τούτου, τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερον, ἐπιγραφόμενον, Ἀνδρέου Κρήτης. Ὁ δὲ παρὼν φαίνεται ὅτι ἐστὶ καὶ αὐτὸς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ· καθότι εἰς τὴν γ΄. Ὠδὴν, ἀντὶ τοῦ, Ἄσεμνον ἀναίδειαν, καὶ τῶν ἐφεξῆς τριῶν Τροπαρίων, τὸ χειρόγραφον ἔχει τὰ τοῦ β΄. Κανόνος, Παλαιᾶς ὡς μεσίτης. Τὸ δὲ εἰρημένον Τροπάριον, Ἄσεμνον ἀναίδειαν, οὕτω διορθοῦται παρὰ τοῦ διορθωτοῦ τῶν Μηναίων·

« Πανάσεμνον κόριον, τοῦ μεθυσμοῦ πλησθὲν ἔφησε· Δός μοι » τανῦν, Κάραν Ἰωάννου, ὦ Ἡρώδη ἐν πίνακι (*) ».

(*) Οὕτω καὶ ἐτυπώθη ἐν τῇ παρούσῃ Ἐκδόσει, διὰ τὸ ἀσύντακτον τοῦ προτέρου, ὅπερ εἶχεν οὕτως· « Ἄσεμνον ἀναίδειαν, τῷ μεθυσμῷ πλησθὲν κόριον, Δός μοι φησὶ, Κάραν Ἰωάννου, τῷ Ἡρώδῃ ἀνέκραζε.

Ὁ ἐπιστ. τῆς παρ. Ἐκδ.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Προδρόμου, ἀγγελικῶς χορεύσωμεν, καὶ τῷ Χριστῷ βοήσωμεν· Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ, εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου.

Θεοτοκίον.

Διὰ παντὸς Θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ ἱκέτευε, ἀῤῥήτῳ λόγῳ σαρκωθέντα Θεὸν, πάσης περιστάσεως, λυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Καταβασία. Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς.

(Ὅρα τὰς Καταβασίας ταύτας τετυπωμένας ὁλοκλήρους εἰς τὴν ά. τοῦ παρόντος Μηνός).

Ὠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Πανάσεμνον κόριον, τοῦ μεθυσμοῦ πλησθὲν ἔφησε, Δός μοι, τανῦν, Κάραν Ἰωάννου, ὦ Ἡρώδη ἐν πίνακι.

Ἡ παῖς ἐξωρχήσατο, καὶ ὡς παράνομον τέρψασα, τὸν Ἡρώδην, πρὸς φόνον ἀνθέλκει, τοῦ Προδρόμου καὶ κήρυκος.

Ὢ σῆς ἀθλιότητος, Ἡρώδη ἄφρον καὶ ἄνομε! ποίᾳ τόλμῃ, κόρης ἀσελγούσης, φόνον ἄδικον ἔπραξας.

Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πανάγνε, τὰς προσβολὰς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ἕτερος. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Παλαιᾶς ὡς μεσίτης, καὶ τῆς καινῆς Πρόδρομος, εὐαγγελικῶν κηρυγμάτων σὺ προϊστάμενος, μίξιν παράνομον, τυραννικὴν διελέγξας, εὐκλεῶς τὸν θάνατον χαίρων διήνυσας.

Ἐκ μητρὸς παρανόμου, προβιβασθὲν κόριον, ἐκβεβακχευμένον τῇ μέθῃ, Ἡρώδη ἔφησε· Δὸς ἐπὶ πίνακι, τὴν Κεφαλὴν Ἰωάννου, τῇ μητρὶ χαρίσασθαι δῶρον ποθούμενον.

Τοὺς ἐλέγχους μὴ φέρων, ὁ ἀναιδὴς τύραννος, τῆς θεοφρυήτου σου γλώττης, ἔνδοξε Πρόδρομε, κόρῃ προδίδωσι, θυμελικῶν ὀρχημάτων, τὴν σεπτήν σου ἔπαθλον Κάραν ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἐνοικήσας Παρθένῳ, σωματικῶς Κύριε, ὤφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θεαθῆναί σε· ἣν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος ά. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν Πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Προφήτην, τιμήσωμεν πιστοὶ, καθαρῷ συνειδότι, ὡς ἔνδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καὶ ὡς Μάρτυρα, παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος· τὴν γὰρ ἄνοιαν, τὴν τοῦ Ἡρώδου ἐλέγξας, τὴν Κάραν ἐκτέμνεται.

Δόξα, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ τοῦ Σωτῆρος Βαπτιστὴς, καὶ εὐφραίνει νοητῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τὸ τῆς ἐρήμου καλλώπισμα, καὶ Προφητῶν ἡ σφραγίς· ὅθεν τοῦ Χριστοῦ, ἐδείχθη Πρόδρομος, καὶ Μάρτυς ἀψευδὴς, τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Πνευματικοῖς οὖν ᾄσμασι συμφώνως, τῷ Ἰωάννῃ βοήσωμεν· Προφῆτα κήρυξ, τῆς ἀληθείας, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγησαν Ἁγνὴ, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροὶ, τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τὸ φρικτόν· πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτὸς, ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν, ὁ προαιώνιος, καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν, ὁ τρέφων πνοὴν ἀφάτῳ χρηστότητι; καὶ σὲ ὡς ὄντως, Θεοῦ Μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

Ὠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Οὐκ ἐνεγκὼν, τὸ τῶν ἐλέγχων ἀπότομον, ὁ τῷ νόμῳ, ταῖς ποιναῖς ὑπεύθυνος, οὐ παῤῥησίαν θεοσεβῆ, ὁ ταῖς ἀσελγείαις, τῶν ἡδονῶν συμφυρόμενος, δεσμήσας συνετήρει, τὸν αὔλως τοῖς ἄνω, πρὸ τοῦ τέλους χοροῖς συναπτόμενον.

Ψυχοβλαβῆ, μέθην καὶ οἶστρον ἀκόλαστον, ἐκνοσήσας, ἔκδοτος ὁ δείλαιος, τοῖς χορικοῖς, κρότοις τῶν ποδῶν, ἀποδεδειγμένος, φονεὺς Προφήτου γεγένηται· συνέλαβε γὰρ μέθην, ἀσωτίας μητέρα, καὶ δεινὴν ἀνομίαν ἀπέτεκε.

Ὄντως ἐν σοὶ, οὐ διεψεύσθη ἡ θεία φωνή· τῶν Προφητῶν σὺ γὰρ περισσότερος, ὡς προφητείας ἀξιωθεὶς, ἐξ αὐτῆς νηδύος, ἐν ἀτελεῖ τῷ τοῦ σώματος, καὶ τὸν προφητευθέντα, ὑπὸ σοῦ Θεὸν Λόγον, καὶ ἰδὼν καὶ βαπτίσας ἐν σώματι.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν τεῖχος καὶ λιμήν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἁγνὴν σε γινώσκοντας.

Ἕτερος. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Οὐκ ἔφερε τοὺς σοὺς, ἐλέγχους ὁ Ἡρώδης, θεράπον τοῦ Χριστοῦ, παμμάκαρ Ἰωάννη· ὅθεν ὁπλίζει τὸν ἄδικον πρὸς σὲ φόνον, οὐκ αἰδεσθείς σου τὸ σεβάσμιον.

Οἴστρῳ καὶ τῇ μέθῃ, ὁμοῦ βεβακχευμένος, ὁ ἄδικος βασιλεὺς, σὲ παμμάκαρ παρανόμως, θανατηφόρῳ ἀπάγει ψήφῳ Προφῆτα οὐκ αἰδεσθείς σου τὸ σεβάσμιον.

Της κόρης ὁ δεινὸς, ὑπαχθεὶς τοῖς λόγοις, Ἡρώδης δυσσεβὴς, τῇ μοιχαλίδι δῶρον τὴν Κεφαλήν σου Προφῆτα ὄντως παρέχει· ἀφ' ἧς πηγάζεις χάριν πᾶσιν ἡμῖν. Θεοτοκίον.

Χαίροις παρ' ἡμῶν, ἁγία Θεοτόκε· χαῖρε ἡ χαρὰν, κυήσασα τῷ κόσμῳ· χαῖρε ἡ μόνη ἀντίληψις τῶν ἀνθρώπων, εὐλογημένη Θεοτόκε ἁγνή.

Ὠδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Μητρικαῖς ὑποθήκαις, ἆθλον τῆς ὀρχήσεως τῆς κακοδαίμονος, τῆς ὠμῆς λεαίνης, ὁ ὠμότερος σκύμνος ᾐτήσατο, ἣν καὶ θῆρες πάντες, ἐν ἐρημίαις ηὐλαβοῦντο, Κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου καὶ κήρυκος.

Ὢ τῶν σῶν ἀνεφίκτων, καὶ ἀκαταλήπτων κριμάτων Φιλάνθρωπε! ὅτι τοῦ ἐκ μήτρας, πεφηνότος δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, καὶ συναυξηθέντος, τῇ σωφροσύνῃ καὶ ἁγνείᾳ, ἀσελγὲς, κατωρχήσατο κόριον.

Προσφιλὲς καὶ οἰκεῖον, τῷ τὴν συζυγίαν τὴν ἄσεμνον στέργοντι, γενεσίων πότοις, καὶ Προφήτου συνάψαι ἀναίρεσιν, καὶ κρατῆρα πλήρη, προφητικῶν τοῖς φιληδόνοις, καὶ ἁγίων αἱμάτων κεράσασθαι. Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παῤῥησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδῃς δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Ἕτερος. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ὀρχήσεως ἐδίδοτο μίσθωμα, δι' ἀπάτης, τῇ κόρῃ ἐν πίνακι, Προδρόμου Κάρα· ὢ ἄνοια!

Τῷ λύθρῳ σταζομένης τῆς Κάρας σου, Θεοκήρυξ, μοιχαλὶς ἐτέρπετο, φρονοῦσα μέγα· ὢ ἄνοια!

Σιγᾶν σου μὲν τὴν γλῶτταν ὑπέλαβεν, ὁ Ἡρώδης· ἡ δὲ καὶ σιγήσασα, πλέον ἐλέγχει Πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ὠδὴ ς΄. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τοῦ νόμου τῶν ἐντολῶν, προκινδυνεύων Μακάριε, ἐλέγχοις παιδαγωγεῖς, τὸν παρανομήσαντα· οὐ γὰρ ἔφυς κάλαμος, δυσμενῶν πνευμάτων, ῥιπιζόμενος προσπνεύσεσι.

Τῷ λύθρῳ τῷ τῆς σφαγῆς, ἡ Κεφαλὴ σταζομένη σου, ἠνέχθη τῶν πορνικῶν, ἀγώνων εἰς μίσθωμα, Ἡρώδην ἐλέγχουσα, καὶ μετὰ τὸ τέλος, ὡς τὴν φύσιν συνθολώσαντα.

Ἐρήμους περιπολῶν θριξὶ καμήλου σκεπόμενος, τὰς μὲν ὡς φωτολαμπὲς, κατῴκεις ἀνάκτορον, τὰς δὲ ὡς βασίλειον, περιφέρων κόσμον, τῶν παθῶν κατεβασίλευσας.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἱκεσίαις σου, Θεογεννῆτορ ἁγνή· καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἕτερος. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἐπήγασας τῷ πλήθει τῶν πιστῶν, Ἰωάννη ἔνδοξε, θεῖα διδάγματα, τὸν ἀμνὸν τὸν τοῦ Θεοῦ καταγγείλας ἡμῖν.

Σεμνότητος καὶ βίου ἀκριβοῦς, ἀψευδὲς ὑπόδειγμα, μέμνησο Πρόδρομε, τῶν ὑμνούντων σε Χριστῷ παριστάμενος.

Πρεσβείαις σου Προφῆτα τοῦ Χριστοῦ, Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε, κόσμον εἰρήνευσον, διασώζων ἐκ κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν γαστρὶ, τὸν Λόγον κυήσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. α΄.

Ἡ τοῦ Προδρόμου ἔνδοξος ἀποτομὴ, οἰκονομία γέγονέ τις θεϊκὴ, ἵνα καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ τοῦ Σωτῆρος κηρύξῃ τὴν ἔλευσιν. Θρηνείτω οὖν Ἡρωδιὰς ἄνομον φόνον αἰτήσασα· οὐ νόμον γὰρ τὸν τοῦ Θεοῦ, οὐ ζῶντα αἰῶνα ἠγάπησεν, ἀλλ' ἐπίπλαστον πρόσκαιρον. Ὁ Οἶκος.

Τὰ γενέσια τοῦ Ἡρώδου πᾶσιν ἐφάνησαν ἀνόσια· ὅτι ἐν μέσῳ τῶν τρυφώντων, ἡ Κεφαλὴ τοῦ νηστεύοντος παρετέθη ὥσπερ ἔδεσμα. Τῇ χαρᾷ συνήφθη λύπη, καὶ τῷ γέλωτι ἐκράθη πικρὸς ὀδυρμός· ὅτι τὴν κάραν τοῦ Βαπτιστοῦ πίνακι φέρουσα, ἐπὶ πάντων εἰσῆλθεν, ὡς εἶπεν, ἡ παῖς· καὶ διὰ οἶστρον, θρῆνος ἐπέπεσε πᾶσι τοῖς ἀριστήσασι τότε σὺν τῷ βασιλεῖ· οὐ γὰρ ἔτερψεν ἐκείνους, οὔτε Ἡρώδην αὐτὸν, φησὶ, καὶ ἐλυπήθησαν λύπην οὐκ ἀληθινὴν, ἀλλ' ἐπίπλαστον πρόσκαιρον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχοι.

Τέμνει κεφαλὴν χεὶρ μιαιφόνος ξίφει
Τοῦ χεῖρα θέντος εἰς κεφαλὴν Κυρίου.

Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτῃ Προδρόμου τάμεν αὐχένα χαλκός.

Ὁ ς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μαρτυρεῖται ὑπὲρ ἅπαντας εἶναι ὑπὸ Χριστοῦ, καὶ Προφήτου περισσότερος· ὁ προσκιρτήσας ἀπὸ γαστρός, καὶ τοῖς ἐν γῇ, καὶ ἐν τῷ Ἅδῃ τὸν Χριστὸν κηρύξας. Οὗτος ἦν υἱὸς Ζαχαρίου τοῦ Ἀρχιερέως καὶ Ἐλισάβετ, ἐξ ἐπαγγελίας Γαβριὴλ τεχθείς· ἐτμήθη δὲ τὴν τιμίαν κεφαλὴν ὑπὸ Ἡρώδου, διὰ τὴν παράνομον μίξιν τῆς Ἡρωδιάδος. Οὗτος, ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς νηδύος ἁγιωσύνην περικείμενος, ἁγνείαν εἰσοικισάμενος, σωφροσύνην ἀσπασάμενος, ἀτροφίαν ἀσκήσας, καὶ πάσης ἀνθρώπων ἐπιμιξίας ἀπεῤῥωγώς, καὶ τὴν ἔρημον ὡς πόλιν οἰκήσας, θηρίοις συνδιαιτώμενος, καμήλου θριξὶ σκεπόμενος, δερματίνῃ ζώνῃ περισφιγγόμενος, καὶ ἴσα πτηνοῖς τὸ τῆς τροφῆς κεκτημένος αὐτόματον, μελέτην δὲ διηνεκῆ τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον ποιούμενος, ἡγεῖτο τῆς αὐτοῦ φυλακῆς καὶ τηρήσεως πάντα δεύτερα καὶ ὑποδεῆ· ὁ τοὺς ὅρους ὑπερβὰς τῆς φύσεως, καὶ τὸν καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον καὶ πάσης ἐπέκεινα φύσεως βαπτίσας Χριστόν.

Τοίνυν ὁ πολὺς ἐν ἀκολασίᾳ Ἡρώδης, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ τετραρχῶν ἐδάφους, τὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου γυναῖκα πρὸς γάμον ἠγάγετο. Θείῳ οὖν κινηθεὶς ζήλῳ ὁ Προφήτης, καὶ ἀληθείας ὅπλοις φραξάμενος, ἔλεγε πρὸς τὸν τύραννον· Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἐντεῦθεν φυλακὴ καὶ δεσμὰ περὶ τὸν Ἅγιον, τοῦ μανικοῦ γυναίου πρὸς τοῦτο τὸν ἐραστὴν συνελάσαντος. Ὅθεν Γενεθλίων τελουμένων, καὶ πότου δαψιλοῦς καὶ φιληδόνου πρὸς παραφροσύνην ἐκκυλίσαντος τὸν ἑστιάτορα, ὄρχησις γίνεται ἑταιρικοῦ θυγατρίου, καὶ μισθός, Προφήτου ἀναίρεσις. Αὐτίκα οὖν ἠνέχθη ἐπὶ πίνακος ἡ τοῦ Δικαίου κεφαλή, καὶ ἐπεδόθη μαχλώσῃ καὶ μοιχαλίδι γυναικὶ ἔτι τὸ αἷμα στάζουσα, καὶ τὰ αὐτὰ φθεγγομένη. Ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σεβαστῇ πόλει, ἀπεχούσῃ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἡμέρας ὁδόν. Ἔνθα καὶ ὁ μετ' ἐκεῖνον ἄρξας Τετράρχης τοὺς ἀνακτορικοὺς ἐπήξατο δόμους, καὶ ὁ προφητοκτόνος ἐτελέσθη πότος. Ἐκεῖ καὶ τὸ προφητικὸν ἐκεῖνο καὶ ἅγιον, περισταλὲν παρὰ τῶν ἰδίων μαθητῶν, ἀπεκρύπτετο σῶμα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου Χριστὲ πρεσβείαις, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἀκόλαστον ὄρεξιν, δεινήν τε μέθην καθοπλισάμενος, προσβαλὼν κατεῤῥάγης, πρὸς ἐγκρατείας πύργον ἀκλόνητον, καὶ σωφροσύνης πρὸς πόλιν ἀπόρθητον, τὸν τοῦ Χριστοῦ Βαπτιστήν, Ἡρώδη ἄνομε.

Οὐκ ἔφριξε Πρόδρομε, οὐ συνεστάλη οὐ κατενάρκησεν, ἡ μεμαθητευμένη, τῷ διαβόλῳ τὴν σὴν προσφέρουσα, τιμίαν Κάραν, ἀναιδῶς ἐν πίνακι, προβιβασμοῖς μητρικοῖς, ἐκμοχλευθεῖσα τὸν νοῦν.

Ὡς λύχνος προέλαμψας· προαπεστάλης δὲ ὥσπερ Ἄγγελος· ὡς Προφήτης κηρύττεις, ἀμνὸν Θεοῦ τὸν φανέντα Χριστόν· ὡς Μάρτυς ξίφει κεφαλὴν ἐκτέτμησαι, προκαταγγέλλων αὐτὸν καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ νεκροῖς. **Θεοτοκίον.**

Ῥυσθέντες τῷ τόκῳ σου, τῆς καταδίκης τοῦ πάλαι πτώματος, τὴν φανεῖσαν αἰτίαν, ἐλευθερίας σὲ Μητροπάρθενε, σὺν τῷ Υἱῷ σου τῷ δόντι ἀντίλυτρον, ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν ἀεὶ δοξάζομεν.

Ἕτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Δοῦλος Δεσπότου παρουσίαν, ἑωσφόρος τε ἥλιον προμηνύων, Ἰωάννης εἰς Ἅδου, ἀνέδραμε κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὢ τῆς Ἡρώδου ἀφροσύνης! τὸν ἰσάγγελον ἐν σώματι αὔλῳ, τῷ ἀσέμνῳ γυναίῳ, ὡς παίγνιον δωρεῖται, Εὐλογητὸς εἶ κράζοντα ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δέξαι με Ἅγιε Ἁγίων, λιτανεύοντα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῷ Δεσπότῃ βοᾷ, ὁ Πρόδρομος κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἔστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα Ἁγνή, ᾧ πάντες μελῳδοῦμεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὁ προδραμὼν τοῦ τόκου σου, καὶ τοῦ θείου παθήματος, ἐν τοῖς κατωτάτοις, διὰ ξίφους γίνεται, Προφήτης, καὶ Ἄγγελος, καὶ τῆς ἐκεῖ εἰσόδου σου, ὡς φωνὴ τοῦ Λόγου, Ἰωάννης κραυγάζων· Νεκροὶ τὸν ζωοδότην, τυφλοὶ τὸν φωτοδότην, αἰχμάλωτοι τὸν ῥύστην, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε.

Παρθενικῆς γεννήσεως, προδραμὼν ἐκ στειρώσεως, νῦν τῆς ἑκουσίου, τοῦ τὰ πάντα κτίσαντος, ὑπῆρξας σταυρώσεως, προοδευτὴς ἐκτμήσεως, τῆς κεφαλικῆς, τοῖς ἐν τῷ Ἅδῃ κραυγάζων· Νεκροὶ τὸν ζωοδότην, τυφλοὶ τὸν φωτοδότην, αἰχμάλωτοι τὸν ῥύστην, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε.

Τῆς κεφαλῆς τοῦ σώματος, ἐκτμηθείσης σου Πρόδρομε, ἡ τῆς σῆς σαρκός, ψυχὴ ἡγεμονεύουσα, ἐκ ταύτης διῄρητο· ἀλλ' ἡ Θεότης ἐκ τῆς σαρκός, τοῦ Ἐμμανουὴλ οὐ διῃρέθη ἐντεῦθεν, ὀστοῦν οὐ συνετρίβη, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότου· διὸ ὑπερυψοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κυριοτόκε Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τὰς ὠτειλάς, τῇ συμπαθεῖ πρεσβείᾳ σου, Παρθένε ἐξάλειψον, καὶ πεπτωκότα ἔγειρον· σῶσόν με πανάμωμε, τὸν ἄσωτον σῶσον· σὺ γάρ μου εἶ προστάτις, καὶ ἀντίληψις μόνη, ἁγνὴ εὐλογημένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἕτερος. Εἱρμὸς ὁ αὐτός.

Παρανομῶν ὁ τύραννος, Ἡρώδης ὁ ἀλάστωρ ποτὲ, καὶ εἰς εὐωχίαν, γενεσίων παρατραπεὶς, τὴν παῖδα ὀρχήσασθαι, παρασκευάζει ὅρκοις αὐτὴν, πείσας πᾶσαν αἴτησιν, αὐτῆς ἐκπληρῶσαι· ἡ δὲ ἐκβιβασθεῖσα, διδαχαῖς ταῖς μητρῴαις, ἐν πίνακι αἰτεῖται, τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου.

Μιαιφονίας ἔγκλημα, ἑαυτῷ κληρωσάμενος, κόλασιν ἀπέραντον, Ἡρώδης ὁ ἄθλιος, ὁ ἄναξ εἰσπράττεται, παρανομήσας ἄθεσμα· ἔδεσμα γὰρ ὥσπερ, τῇ τραπέζῃ προσάγει τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου, ἀπελέγχουσαν τοῦτον, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ φαεινὸς Ἀπόστολος, τοῦ Κυρίου καὶ Πρόδρομος, μάκαρ Ἰωάννη, Προφητῶν ὁ πρόκριτος, λιταῖς σου περίσωζε, τοὺς ἐκτελοῦντας πόθῳ σου, μνήμην τὴν φαιδρὰν, καὶ φωτοφόρον βοῶντας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἁγιωτέρα πέφυκας, τῶν Ἀγγέλων κυήσασα, Κόρη Παναγία τὸν Ἁγίοις Ἅγιον, δι' οἶκτον γενόμενον, ὅπερ ἐσμὲν ἀφύρτως βροτοὶ, σῶσαι τοὺς αὐτῷ, ἀναβοῶντας ἀπαύστως· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἔφριξε φάλαγξ πονηρὰ, καὶ ὁ ταύτης πρωτοστάτης διάβολος, τὴν θεολόγον σου, Προφῆτα γλῶσσαν Χριστὸν κηρύττουσαν, καὶ διὰ κόρης ἀσελγοῦς, Ἡρώδην ἀνέπεισε, καρατομῆσαί σε· ἀλλ' ἡμεῖς σε οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Φάραγξ μὲν φύσις ταπεινὴ, ἀνυψώθη καὶ βουνὸς τεταπείνωται, ἡ τοῦ θανάτου ὀφρῦς. φωνὴ βοῶντος γὰρ ἀνακέκραγεν, ἐν τοῖς ἐρήμοις τοῦ φωτὸς, τοῦ Ἅδου σκηνώμασι· Τὰς πύλας ἄρατε· Βασιλεὺς γὰρ δυνατὸς εἰσελεύσεται.

Φρίττουσι πάθη τῶν βροτῶν, καὶ τῷ φόβῳ δραπετεύουσι δαίμονες, τὴν ἐπισκίασιν, τῆς ἐκ Θεοῦ σοι δοθείσης χάριτος· ἀλλ' ἀμφοτέρων πειρασμῶν, τὴν ποίμνην σου φύλαττε, Κυρίου Πρόδρομε, τὴν ἐν πίστει σε ἀεὶ μεγαλύνουσαν.

Θεοτοκίον.

Ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε Υἱὲ Θεομήτορος, Ἰσμαηλίτην λαὸν, καθυποτάσσων τὸν πολεμοῦντα ἡμᾶς, τῷ ὀρθοδόξῳ βασιλεῖ, νίκας χαριζόμενος, κατὰ βαρβάρων ἐχθρῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Λόγε Θεοῦ.

Ἕτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Φωνὴ βοῶντος ἔφυς ὦ Βαπτιστά· ἐκ Προφήτου Προφήτης γὰρ ἔλαμψας, ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μετανοεῖτε πᾶσι βοῶν· καὶ τὸν Ἡρώδην ἤλεγξας, πράττοντα ἀσέμνως τὰ ἀσελγῆ· διὸ καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ, προέδραμες κηρύττων, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Μητρὸς Ἡρωδιάδος ἐκβιβασθὲν, ἀναιδέστατον κόριον ᾔτησε, τοῦ Βαπτιστοῦ, κάραν ἐκτμηθῆναι τὴν ἱεράν· τότε Ἡρώδης τάχιστα, ἔδεσμα καθάπερ παρατεθὲν, προστάττει ἐν τρυβλίῳ, δοθῆναι ὥσπερ δῶρον, τούτου ἐλέγχουσαν τὴν ἄνοιαν.

Ὡς Μάρτυς καὶ Προφήτης καὶ Βαπτιστὴς, ὡς φωνή τε καὶ λύχνος καὶ Ἄγγελος, ὑπὸ Θεοῦ, μείζων Προφητῶν τε μαρτυρηθεὶς, δυσώπησον τὸν Κύριον, ῥύσασθαι παντοίων ἐκ πειρασμῶν, καὶ βλάβης ἐναντίας, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντας, σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθὸν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν.

Τὸν ἐν Προφήταις μείζονα γνωρισθέντα, καὶ Ἀποστόλων πρόκριτον γεγονότα, ὕμνοις ἐγκωμίων στεφανώσωμεν, τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος· τὴν κεφαλὴν γὰρ ἐτμήθη, διὰ τὸν νόμον Κυρίου.

Ἕτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὁ ἀσελγὴς Ἡρώδης, τὸν τῆς ἁγνείας φυτουργὸν σὲ Βαπτιστὰ τοῦ Σωτῆρος, καρατομήσας δολερῶς, σοῦ τοὺς ἐλέγχους τῆς γλώττης, τεμεῖν οὐκ ἴσχυσεν ὅλως.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὴν ἀρὰν τοῦ κόσμου, τῷ θείῳ τόκῳ σου σεμνὴ, ἐξαφανίσασα, ποίμνην, σὲ λιτανεύουσαν πιστῶς, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ῥῦσαι πρεσβείαις σου Κόρη.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος! τὴν ἱερὰν Κεφαλὴν, καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, ἀσελγὲς ἀκόλαστον, περιέφερε κόριον· τὴν ἐλέγξασαν, γλῶσσαν παράνομον, τῇ μοιχαλίδι μητρὶ προσέφερεν. Ὢ τῆς ἀφάτου σου, ἀνοχῆς φιλάν-

θρωπε! δι᾽ ἧς Χριστὲ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Ὢ τῆς Ἡρώδου πωρώσεως! ὁ ἀτιμάσας Θεὸν, ταῖς τοῦ νόμου ἐκλύσεσι, τὴν τῶν ὅρκων τήρησιν, δολερῶς ὑποκρίνεται· καὶ τῇ μοιχείᾳ, φόνον προστίθησιν, ὁ σκυθρωπάζειν σχηματιζόμενος. Ὢ τῆς ἀφάτου σου, συμπαθείας Δέσποτα! δι᾽ ἧς Χριστὲ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Ὢ τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐκπλήξεως! τῶν Προφητῶν ἡ σφραγὶς, ὁ ἐπίγειος Ἄγγελος, πορνικῆς ὀρχήσεως, ἀναδείκνυται ἔπαθλον· ἡ θεολόγος, γλῶσσα προπέμπεται, καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ, Χριστοῦ προάγγελος. Ὢ τῆς ἀῤῥήτου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι᾽ ἧς Χριστὲ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται, πάλιν ταράττεται. Ὢ ὄρχημα δόλιον, καὶ πότος μετὰ δόλου! ὁ Βαπτιστὴς ἀπετέμνετο, καὶ Ἡρώδης ἐταράττετο. Πρεσβείαις Κύριε, τοῦ σοῦ Προδρόμου, τὴν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ὡρολόγιον

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή. ὥρα τρίτη

Δοξολογία Μεγάλη.

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς, ἐν ᾧ καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ἦχος δ'.

Γενέσιον ἀθέμιτον, καὶ συμπόσιον ἀναιδέστατον, Ἡρώδης ἀπετέλεσεν· ἀκολασίᾳ γὰρ γυναικείᾳ θελγόμενος, καὶ ἀσεβεῖ θηλυμανίᾳ κεντούμενος, ἀπέτεμε κεφαλὴν Προδρομικὴν, ἀλλ᾽ οὐκ ἐξέτεμε γλῶσσαν Προφητικὴν, ἐλέγχουσαν αὐτοῦ τὴν παράνοιαν. Ἐξέχεεν αἷμα ἀθῶον, καλύψαι θέλων ἁμαρτίαν ἄθεσμον· ἀλλ᾽ οὐκ ἐν τούτῳ ἀπέκρυψε φωνὴν, βοῶντος πᾶσι μετάνοιαν· Ἐκεῖνος μὲν συνευφραίνετο φόνῳ, ἡμεῖς δὲ συνεορτάσωμεν πόθῳ, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τὴν μακαρίαν σφαγήν· προέλαβε γὰρ ἐν Ἅδου τὴν ζωὴν κηρύξαι, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τὴν ἐξ ὕψους ἀνατολὴν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πολυέλεον.

Ὁ αὐτός.

Τὸν Προφήτην καὶ Μάρτυρα, καὶ Βαπτιστὴν τοῦ Σωτῆρος, δεῦτε λαοὶ εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἐν σαρκὶ Ἄγγελος ὑπάρχων, τὸν Ἡρώδην διήλεγξε, τῆς παρανόμου μοιχείας τὴν πρᾶξιν κατακρίνας αὐτοῦ· καὶ δι᾽ ἀνόμου ὀρχήσεως, τὴν τιμίαν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, ὁ τοῖς ἐν Ἅδῃ εὐαγγελιζόμενος, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ πρεσβεύων ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν Προφήτην καὶ Βαπτιστὴν τοῦ Σωτῆρος, δεῦτε πιστοὶ εὐφημήσωμεν· ὅτι φυγαδεύων, ἐν τῇ ἐρήμῳ ηὐλίζετο, μέλι ἄγριον καὶ ἀκρίδας ἐσθίων· καὶ βασιλέα παρανομοῦντα ἤλεγξε· ἡμῶν δὲ τὴν ὀλιγοψυχίαν παρεκάλει, λέγων· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικὰ, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ μετὰ τῆς γ'. καὶ ϛ'. Ὠδῆς τῶν Κανόνων.

Ἀπόστολος. Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὡς ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤκουσεν Ἡρώδης ὁ βασιλεύς.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΗ Λ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου, καὶ Παύλου τοῦ Νέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Προδρόμου γ'. καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρὰ τοῦ Προδρόμου.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Ὁ παλαιᾶς καὶ καινῆς θεῖος μεσίτης, Προφήτης καὶ Πρόδρομος, Ἄγγελος ἔνσαρκος, παρανομίας ὁ ἔλεγχος, τῆς στειρευούσης, βλαστὸς νηδύος, στόμα πυρίπνοον, Ἡρώδην διήλεγξας ἄθεσμα πράττοντα· ὁ δὲ, μὴ φέρων τὸν ἔλεγχον, ἀποτμηθῆναι, τὴν κεφαλήν σου διακελεύεται· καὶ προσηνέχθης ὥσπερ ἔδεσμα, ἐγκρατείας τὸ θεῖον ἐντρύφημα, ἐπὶ πίνακι πλέον, στηλιτεύων τὸν ἀκόλαστον.

Ἐκ παρανόμου μητρὸς συνωθουμένη, θυγάτηρ παράνομος, σοῦ τὴν ἀοίδιμον, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, αἰτεῖται Κάραν· τοὺς γὰρ ἐλέγχους ταύτης οὐκ ἔφερεν· ὅθεν ἐπὶ πίνακι, ταύτην προσφέρουσα, καὶ τοῖς ποσὶν ἅμα παίζουσα, τῶν δαιτυμόνων, τὴν εὐφροσύνην εἰς πένθος ἔτρεψεν· ἀλλ᾽ ἐπὶ πλέον διελέγχεις, ἀ-

κολασίας τὸ μῦσος Μακάριε, τὸν Χριστὸν ἱκετεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Βεβακχευμένος τῇ μέθῃ ὁ Ἡρώδης, νόθοις ἐπικλέπτεται, κατορχουμένης φωναῖς· καὶ πρὸς τῷ ὅρκῳ τὸν ἄδικον, τεκταίνει φόνον, σοῦ τοῦ Δικαίου Προφῆτα ἔνδοξε· ἀλλά σου ὁ θάνατος, τοῖς προθανοῦσι σαφῶς, ἀθανασίαν ἐμήνυσε· καὶ γὰρ ἐγένου, καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ κήρυξ πρωτάγγελος, τὴν παρουσίαν τὴν σωτήριον, προμηνύων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παμμάκαρ Ἀλέξανδρε ποιμὴν, Ἐκκλησίας γέγονας, ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχος (*), Ἀρείου καθελὼν, τὴν ἀλαζονείαν, προσευχαῖς συντόνοις σου, τὸν πάντων Λυτρωτὴν ἐξαιτούμενος. Καὶ νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰωάννη τίμιε σαρκὸς, τὴν φθορὰν ἐμίσησας· δι' ἐγκρατείας καὶ πίστεως, δι' ἀγρυπνίας τε, καὶ ὁμολογίας, Ἄγγελος ἐπίγειος, εὑρέθης καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος. Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παύλου θείοις δόγμασι σαφῶς, ὄντως ἐπειθάρχησας, μεθ' οὗ εἰς τρίτον ἀνέδραμες, οὐρανὸν Ὅσιε, ἀρετῶν τῷ ὕψει, καὶ ἤκουσας ῥήματα τὰ ἄρρητα καὶ θεῖα τοῦ Πνεύματος. Παῦλε μακάριε, ὀρθοδόξων βάσις ἄσειστε, τὸν Σωτῆρα ἀπαύστως ἱκέτευε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Γενεθλίων τελουμένων, τοῦ ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελγοῦς ὀρχηστρίδος, ἐπληροῦτο ἡ διάθεσις τοῦ ὅρκου· τοῦ γὰρ Προδρόμου ἡ κεφαλὴ ἀποτμηθεῖσα, ὡς ὀψώνιον ἐφέρετο ἐπὶ πίνακι τοῖς ἀνακειμένοις· Ὢ συμποσίου μισητοῦ, ἀνοσιουργήματος καὶ μιαιφονίας πλήρους! Ἀλλ' ἡμεῖς τὸν Βαπτιστὴν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ'. Γενέσιον ἀθέμιτον.

Βλέπε τοῦτο ὄπισθεν μετὰ τοὺς Αἴνους.

(*) Τὰ ἑξῆς τοῦ Τροπαρίου τούτου οὕτως ἔχει τὸ χειρόγραφον· «Ἀρείου αἵρεσιν, καθελὼν ἐμφρόνως, προσευχαῖς σου πάν» σοφε· καὶ τοῦτον τὴν ψυχὴν ἀπορρήξασθαι, κακῶς, ἐπρέσ» βευσας, ἐν βεβήλοις τόποις ἔνδοξε· διὰ τοῦτο, συμφώνως » τιμῶμέν σε ».

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου· Μνήμη Δικαίου.

Δόξα, Τῶν Ἁγίων·

Ἦχος δ'. Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες εἷς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες, τοῦ Προδρόμου, καὶ τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν θεομαρτύρητον Πρόδρομον μέλπω.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν λύχνον τὸν πάμφωτον, τῆς οἰκουμένης τὸν κήρυκα, τὸν θεῖον Ἀπόστολον, καὶ ὑπηρέτην Χριστοῦ, τίς ἰσχύσειεν, ἀξίως εὐφημῆσαι, τὸν θεομαρτύρητον, Κυρίου Πρόδρομον;

Ὁ θεῖος ταξίαρχος, τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, πρὸς θεῖον ἀφίκετο, ναὸν Θεοῦ ἱερὸν, εὐαγγέλια, κομίζων τῷ πρεσβύτῃ· Κυρίου τὸν Πρόδρομον, τέξῃ πρεσβύτατε.

Νηδὺς ἔνδον ἔχουσα, στεῖρα καὶ γραῦς τὸν πανάριστον, Προφήτην καὶ Πρόδρομον, ἀπὸ κοιλίας μητρὸς, προσεκύνησε, Χριστὸν, ὢ ξένον θαῦμα! γαστρὶ ἐμφερόμενον, τῆς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ Ἀρχιστράτηγος· Παρθένε, ἔφη, θεόνυμφε, πρὸς δόμους πορεύθητι, τῆς Ἐλισάβετ σπουδῇ· καὶ γὰρ ἔγκυον, ταύτην εὑροῦσα γνώσῃ, ὅνπερ καταγγέλλω σοι, τὸν ἄρρητον.

Κανὼν τῶν Ἁγίων.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τρίφωτος τῶν Πατέρων, σήμερον ἀνέτειλε διαύγεια, ἡ πανένδοξος μνήμη· ᾗ πιστῶς ἐντρυφῶντες χορεύσωμεν.

Ἔλυσας Ἱεράρχα, τῶν Αἱρετικῶν τὰ ὀχυρώματα, εὐσεβεῖ παῤῥησίᾳ, καταγγείλας Τριάδα Ἀλέξανδρε.

Παύλῳ τῷ θεσπεσίῳ, κοινωνήσας κλήσεως ἀοίδιμε, τῶν ἐκείνου ἐδείχθης, ἀρετῶν ἀπεικόνισμα ἔνθεον.

Κάλαμός σου ἡ γλῶσσα, θεογραφικῶς προαναδέδεικται, Πνεύματος Πάτερ θείου, Ἰωάννη τὴν πίστιν τρανώσασα.

Θεοτοκίον.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου εὐδοκήσαντι, σαρκωθῆναι ἀσπόρως, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἐκ στείρας τεχθεὶς ὁ Ἰωάννης, τὴν γλῶτταν διέλυσε πατρός· εἰκότως καὶ γὰρ πέφυκε, φωνὴ τοῦ Λόγου εὔηχος· καὶ εὐλογῶν ἐφθέγγετο· Σὺ μόνος Ἅγιος Κύριος.

Οὐδὲν τῶν παρόντων ἀγαπήσας, τὴν ἔρημον τρέχων παροικεῖς, ὡς πόλιν θείῳ Πνεύματι, δυναμωθεὶς Πανένδοξε· αὔλως δὲ ἐβίωσας, ὡς Ἠλιοὺ ὁ θεσπέσιος.

Μὴ φέρων τοῦ βίου τοὺς θορύβους, ὡς ὄρνις ἐμάκρυνας Σοφέ, ἐρήμοις αὐλιζόμενος· εὗρές τε ἀναψύχοντα, τὸν σώζοντά σε Κύριον, ἐκ καταιγίδος καὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Ἀπῆλθεν πρὸς οἶκον Ἐλισάβετ, Παρθένος βαστάζουσα γαστρί, Θεὸν Λόγον τὸν ἄναρχον· ἀμφοῖν ἀσπασαμένων δέ, γνοὺς παρευθὺς ὁ Πρόδρομος, ἐκ τῆς γαστρὸς προσεκύνησεν.

Τῶν Ἁγίων. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἄριστα ἐποίμανας, τὸ τοῦ Δεσπότου σου ποίμνιον, Ἀρχιερεῦ· ὅθεν αἰωνίως, σὲ δοξάζει Ἀλέξανδρε.

Ὕδατα σωτήρια, διὰ τῆς γλώττης σου ἔβλυσας, τὰ εὐσεβῆ, δόγματα σῇ ποίμνῃ, Ἰωάννη μακάριε.

Παῦλε παμμακάριστε, τῆς ἐκλογῆς τῆς τοῦ σκεύους σε, ὡς φανέντα, κλήσει τε καὶ βίῳ, νῦν τιμῶμεν ὁμοίωμα.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ σκέπην ἡμῶν, Χριστιανοί, σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Θεόνυμφε. Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
» σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτι-
» σμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν Πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Προφήτην, τιμήσωμεν πιστοί, καθαρῷ συνειδότι, ὡς ἔνδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καὶ ὡς Μάρτυρα, παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος· τὴν γὰρ ἄνοιαν, τὴν τοῦ Ἡρώδου ἐλέγξας, τὴν κάραν ἐκτέμνεται.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων,
Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρων ἡ τρίφωτος, λαμπὰς ἀνέλαμψε, πιστῶν τὰ συστήματα καταφαιδρύνουσα, πρὸς θείαν ἐπίγνωσιν, λύοντες τῶν ἀθέων, τὴν ἀσέβειαν πᾶσαν, δόγμασι καὶ σοφίᾳ, καὶ πολλῇ παρρησίᾳ, Ἀλέξανδρος καὶ Ἰωάννης ὁμοῦ, καὶ Παῦλος ὁ ἔνδοξος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κυήσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τοῦτον σὺν Ἰωάννῃ, τῷ Προδρόμῳ δυσώπει, δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἱλασμὸν τῶν πταισμάτων, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους βίου διόρθωσιν.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥίζας καὶ μελάγριον, ὄψον τερπνόν, ἤσθιες μακάριε Πρόδρομε, καὶ τὰς ἀκρίδας· ἐκ καμήλου δὲ τριχῶν, στολὴν ἐπημφιέννυσο, ὑπὲρ ἁλουργίδα βασίλειον.

Τὸν δημιουργήσαντα λόγῳ τὸ πᾶν, πᾶσι γεωργὸν Μάκαρ ἤγγειλας· οὗτος γάρ ἐστιν, ὁ τὸ πτύον ἐν χειρί, κατέχων, καὶ τὴν ἅλωνα, μάλα διακρίνων ὡς δίκαιος.

Ὕπνον σοῖς οὐκ ἔδωκας μάκαρ Σοφέ, ὄμμασιν ὡς ἄσαρκος ἔνδοξε, οὔτε, κροτάφοις, εἰς ἀνάπαυσιν σαρκός, ἕως οὗ ᾠκοδόμησας, οἶκον σεαυτὸν θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσις πέρας ἔλαβε τοῦ Ἀββακούμ, ἐπὶ σοὶ Παρθένε πανύμνητε· καὶ γὰρ ἐξ ὄρους, καμήλου ὁ Θεός, ἐκ σοῦ ἦλθε σαρκούμενος, πλάνης τοὺς βροτοὺς ἐκλυτρούμενος.

Τῶν Ἁγίων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐν δυσώδει διέρριψας, τὸν κατὰ Ἰούδαν τόπῳ προδότην Χριστοῦ· τὴν ἐκείνου γὰρ Ἀλέξανδρε, ἀρὰν ἐπαξίως ἐκληρώσατο.

Ὡς ἐλαία κατάκαρπος, ἐν τῷ τοῦ Θεοῦ τεμένει ἱστάμενος, τοὺς πιστεύοντας προσήγαγες, αὐτῷ Ἰωάννη καρπὸν ὥριμον.

Ταπεινώσεως πτέρυξι, τὰς τοῦ δυσμενοῦς παγίδας ἐξέφυγες· ὅθεν Ὅσιε ὑψούμενος, οὐρανοπολίτης Παῦλε γέγονας. Θεοτοκίον.

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, τὴν μετὰ τὸν τόκον πάλιν Παρθένον ἁγνήν, ὡς κυήσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης κόσμον λυτρωσάμενον.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἰσχὺν θείου Πνεύματος, ἐνδεδυμένος Ἔνδοξε, πᾶσιν ἀνεβόας τοῖς παροῦσι· Μετανοεῖτε, ἰδοὺ ἀξίνη σαφῶς, τῶν δένδρων πρὸς ῥίζαν κεῖται νῦν, τέμνουσα τὰ ἄκαρπα, τὰ δ᾽ ἐσθλὰ ἐκκαθαίρουσα.

Τὴν γλῶτταν ὡς σάλπιγγα, ἔχων Κυρίου Πρόδρομε, εὐήχως ἐφώνεις τοῖς παροῦσιν· Ἐγὼ ἐν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς, ὀπίσω μου δ᾽ ἄλλος ἰσχυρός, βαπτίζων ἐλεύσεται, ἐν πυρὶ καὶ πνεύματι.

Ο θεῖος προέφησε, Προφήτης· Ἥξει Κύριος, Ἄγγελος αὐτοῦ δὲ πρὸ προσώπου, στέλλεται τρίβους προετοιμάζων αὐτοῦ, ὃς σώσει λαὸν τὸν ἀπειθῆ, καὶ κατασκευάσειεν, εἰς Θεοῦ κλῆρον ἅγιον. **Θεοτοκίον.**

Νηδύϊ φερόμενος, τῇ μητρικῇ ὁ Πρόδρομος, τῇ παρθενικῇ ὡς ἔγνω ἔνδον, τὸν τούτου Κτίστην φρικτῶς φερόμενον, Πνεύματι Ἁγίῳ φωτισθείς, ἔνδοθεν ἐσκίρτησε, καὶ πεσὼν προσεκύνησε.

Τῶν Ἁγίων. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τὸν Μητροφάνους θρόνον Ἀλέξανδρε, κατακοσμῶν, καὶ πρὸ θρόνου ἔλαμψας, ἐν Ἱεράρχαις τοῖς δόγμασι.

Σὺ ἐν ποιμέσι Μάκαρ διέπρεψας, θαυμασίως· ὤφθης ἐν Νικαίᾳ γάρ, μέσον Πατέρων ἀγλάϊσμα.

Τῶν λόγων σου ἡ χάρις ἐστήριξεν, Ἐκκλησίαν, Ἰωάννη· στύλον γὰρ ὀρθοδοξίας σε ἔχομεν.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Πρὸς σὲ λαὸς πονηρότατος, ἀφίκετο πειράζων καὶ φάσκων σοι· Σὺ εἶ ὁ Κύριος· αὐτὸς δὲ ἔφης· Οὐκ ἔγωγε, ἄλλος δ' ἐστὶν ὃς ἥξει, ὀπίσω πρῶτός μου.

Ῥευστῆς ἐγὼ πέλω φύσεως· ὃς ἔρχεται, δ' ὀπίσω μου ἄῤῥευστος, πέλει καὶ ἄχρονος, καὶ Ποιητὴς πάσης κτίσεως· οὗ οὐκ ἰσχύω λῦσαι, οὐδὲ τὰ πέδιλα.

Ὁρῶντες πάντες συνέτρεχον, πόρνοι τε καὶ τελῶναι καὶ ἄσωτοι, καὶ ἐβαπτίζοντο, ἐκ σοῦ Προφῆτα πανένδοξε, τὴν πρὸς Χριστὸν πορείαν ἐκδιδασκόμενοι. **Θεοτοκίον.**

Δεινῶν παντοίων τοὺς δούλους σου, ἐξάρπασον Παρθένε θεόνυμφε, τοὺς προσφυγόντας σου, ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν ἄμαχον, καὶ τῆς φρικτῆς μελλούσης ῥῦσαι κολάσεως.

Τῶν Ἁγίων. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἀνδρείως τοῦ Χριστοῦ προπολεμῶν, Ἐκκλησίας ἔκτεινας, εὐχῆς Πάτερ βέλεσι, τὸν ἐπώνυμον μανίας ἱερώτατε.

Ὡς κλῆμα τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, Ἰωάννη ἔντιμον, πλεῖστον ἐξήνθησας, τῷ Δεσπότῃ σου καρπὸν παμμακάριστε.

Ἡγεῖσθαι παρητήσω εὐσεβῶς, Βασιλίδος πόλεως, Εἰκόνων προσκύνησιν, ἀθετούσης παρανόμως Παῦλε τίμιε.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κυήσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἱρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀνα-
» βαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε
» Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου.

Ἡ τοῦ Προδρόμου ἔνδοξος ἀποτομή.

Συναξάριον.

Τῇ Λ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου, καὶ Παύλου τοῦ Νέου.

Στίχοι.

Σχοίνους διαδρὰς Ἀλέξανδρε σαρκίου,
Σχοίνισμα κλήρου χρηματίζεις Κυρίου.

Σκυθρωπὰ τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας,
Στέρησιν οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννου.

Δρόμους ὁ Παῦλος ἐκλιπὼν τοὺς τοῦ βίου,
Εὕρηκε παῦλαν τῶν πόνων τῶν τοῦ βίου.

Τριττὺς τῇ Τριάδι τριακοστῇ νῦν παρὰ ἔστη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θαυματουργοῦ Φαντίνου.

Στίχ. Καὶ γῆν ὑπελθὼν θαυματουργὸς Φαντῖνος,
Ἄνωθεν ἡμῖν μάννα θαυμάτων βρύει.

Φαντῖνος βιότου ἀνεχάζετο ἐν τριακοστῇ.

Οὗτος εἷλκε τὸ γένος ἐκ χώρας τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Καλαβρῶν, Γεωργίου καὶ Βρυαίνης υἱός. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν σπαργάνων τῷ Θεῷ ἀφιερωθείς, Μοναστηρίῳ ἐκδίδοται, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν μετέρχεται· καὶ γενόμενος ἐργάτης δόκιμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, θείων ἀποκαλύψεων καταξιοῦται, καὶ ἐπὶ ἡμέρας εἴκοσι διετέλεσε νῆστις. Ἀλλὰ καὶ γυμνὸς ἐπὶ τέσσαρσι χρόνοις διεκαρτέρησε, καὶ μυρίαις περιστάσεσιν ἐπάλαισεν ἐν ταῖς τῶν Σαρακηνῶν ἐφόδοις. Ἐν τούτοις ἑξήκοντα χρόνοις διαρκέσας, Βιτάλιον καὶ Νικηφόρον τοὺς αὐτοῦ παραλαβὼν φοιτητάς, τῇ Πελοποννήσῳ προσεπιβαίνει· καὶ ἐν Κορίνθῳ χρόνον συχνὸν προσδιατρίψας, πολλοῖς πρόξενος σωτηρίας κατέστη· καὶ τὰς Ἀθήνας καταλαβών, καὶ τὸ ἅγιον τέμενος τῆς Θεοτόκου προσκυνήσας, ἐν τῇ Λαρίσσῃ γίνεται. Ἱκανῷ δὲ χρόνῳ τῷ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου προσεδρεύσας τάφῳ, εἰς Θεσσαλονίκην ἔρχεται· καὶ κατατρυφήσας τῶν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου θαυμάτων, ἐφ' ὅλοις ὀκτὼ ἔτεσι, τὸν συνήθη κανόνα τῆς ἐγκρατείας μετερχόμενος, ἐν γήρᾳ καλῷ καταλύει τὸν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δεκαὲξ Μαρτύρων τῶν Θηβαίων.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥωμαλέως τῷ Ἡρώδῃ ἀνθιστάμενος, ἔνδοξε Πρόδρομε, τοῦτον ἐλέγχεις βοῶν· Οὐκ ἔξε-

σιν ἔχειν σε εὐνὴν ὁμαίμονος, ὡς ἀθέμιτον· ὁ δὲ μὴ ἀνασχόμενος, τὴν σὴν κάραν ἀποτέμνει.

Οἷα ἔνδοξος Προφήτης πρὸ γεννήσεως, ἔγνως τὸν Κύριον, καὶ ὡς ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, τοῖς πᾶσιν ὑπέδειξας, πρὸς θεοσέβειαν, ἕλκων ἅπαντας, ἀναβοᾶν πρὸς Κύριον· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μέλλων τέλος τὸ μακάριον ἐκδέχεσθαι, Πρόδρομε ἔνδοξε, σοὺς μαθητὰς πρὸς Χριστὸν, τὸν Θεὸν ἀπέστειλας, ἐπερωτῶν αὐτόν· Σὺ εἶ Κύριε, τοῦ σῶσαι ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;

Ὁ Χριστὸς τοῖς μαθηταῖς προσαπεφθέγξατο· Ἄπιτε εἴπατε, τῷ Ἰωάννῃ· Ἰδοὺ, νεκροὶ ἐξανίστανται, κωφοὶ ἀκούουσιν, ἐκκαθαίρονται λεπροὶ, καὶ ὥσπερ ἔλαφος, οἱ χωλοὶ περιπατοῦσιν.

Τῶν Ἁγίων. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μυστηπόλος τῆς ἄνω, ὑπερθέου Τριάδος ὤφθης πανένδοξε, ἁγνῶς ταύτην λατρεύων, καὶ μέλπων ἀνενδότως, Ἱεράρχα Ἀλέξανδρε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θησαυρόν σε δογμάτων, καὶ πηγὴν τῶν θαυμάτων, Χριστὸς ἀνέδειξε, πηγάζοντα τὸν πλοῦτον, τὸν τῆς θεογνωσίας, Ἰωάννη τοῖς κράζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ἰσάγγελον βίον, κατὰ Παῦλον τὸν θεῖον, ὡς καὶ συνώνυμον, κτησαμένῳ παμμάκαρ, τὸν πλοῦτον σοι τῶν λόγων, Χριστὸς παρέχει ἄφθορον, Εὐλογητὸς βοῶντι Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νόμου παλαιᾶς τε καὶ τῆς νέας, Προφήτης καὶ Προφητῶν πάντων ὑπέρτερος, ὑπάρχεις πανεύφημε· οὐ γὰρ ἔφυς κάλαμος, πνεύμασι ῥιπιζόμενος, ἀλλ' ἔστης ἄσειστος, Τὸν Κύριον βοῶν εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μαινόμενος οἴστρῳ ὁ Ἡρώδης, μαχλώσης Ἡρωδιάδος τὸ θυγάτριον, βλέπων κατορχούμενον, ἔφησεν ὁ ἄθλιος· Ὅ μοι αἰτήσῃς δίδωμι, ἕως ἡμίσεως, τῆς ἐμῆς βασιλείας μεθ' ὅρκου· κἀκεῖνο ἐξαιτεῖται τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου.

Εἶχε μὲν φρουρᾷ τὸν Ἰωάννην, Ἡρώδην δὲ πότος εὐφραινόμενον· τότε ἡ πανάσεμνος, κόρη κατωρχήσατο, ἀρέσασα δὲ εἴληφε, κάραν τὴν πάντιμον, Προδρόμου καὶ ἁγίαν, ὡς ταύτην, τῇ μητρὶ προσάξῃ, τιμαλφέστατον δῶρον.

Θεοτοκίον.

Λύτρωσαι τὴν πόλιν σου Παρθένε, ἐκ πάσης ἀπειλῆς τε καὶ κακώσεως, σεισμοῦ καταπτώσεως, βαρβαρικῆς ἁλώσεως, καὶ φοβερᾶς κολάσεως, τοῦ αἰωνίου πυρός· σὲ γὰρ μετὰ Θεὸν σωτηρίαν, ἅπαντες πλουτοῦμεν, Χριστιανοὶ Παρθένε.

Τῶν Ἁγίων. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν δυσσεβῆ προσευχῇ τῇ παναλκεῖ σου, Ἄρειον κτείνας Ἀλέξανδρε θεόφρον, ἐν τοῖς βεβήλοις τόποις, ὑβρίσαντα ἡμύνω, βροχίσας ὡς Ἰούδαν.

Ὁ θεομάχος Χριστοῦ χιτῶνα ῥήξας, ὡς ὁ προδότης πρηνὴς λακήσας μέσον, νῦν θρηνεῖ ἐν Ἅδῃ, ψυχῶν ἀδίκων μόρον, θανάτῳ τῷ δικαίῳ.

Ἐν ἐγκρατείαις ὡς ἄσαρκος ἐφάνης, ἐν ἀγρυπνίαις μικροῦ δεῖν καὶ ἀναίμων, καὶ ἐν διδασκαλίαις, πηγὴ τοῦ Παραδείσου, παμμάκαρ Ἰωάννη.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀνερμήνευτον τόκον σου Μαρία, τίς μὴ ὑμνήσει βροτῶν χοροστασία; ὅτι παρθενεύεις πρὸ τόκου, καὶ ἐν τόκῳ ἀεὶ εὐλογημένη.

Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων γεννηθέντα,
» καὶ ἐκ Μητρὸς ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθέν-
» τα, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ θ'. Ἅπας γηγενής.

Πότος βδελυρὸς, καὶ δεῖπνος πανάσεμνος, ὄρχησις ἄτερπνος, ἔθελξαν τὸν δείλαιον, μάλα πρὸς οἶστρον ἀκολασίας δεινῆς, καὶ τῆς μαινάδος μίσθωμα, κάραν ἐκδίδωσι, τοῦ Προδρόμου, ἧς οὐδὲ ἀντάξιος, κόσμος ἅπας. Φρικτὸν τὸ μυστήριον!

Ὢ πῶς ὁ δεινὸς, Ἡρώδης οὐκ ἔφριξε, Κριτὴν ἀλάθητον! ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἔνδον δολίως φόνον ἐνέτρεφε, τοῦ Βαπτιστοῦ μαινόμενος, ὡς ἐλεγχόμενος, καὶ μὴ φέρων, εὐκαιρίαν ἤθελε, καὶ εὑρὼν, ἀποτέμνει τὸν δίκαιον.

Ὄντως ἀπὸ γῆς, εἰσέδυς εἰς Ἅγια, οἷάπερ Ἄγγελος, ὡς ἀγγελικῶς ἐν γῇ, σοφὲ βιώσας Κυρίου Πρόδρομε· τῶν ὑμνητῶν σου μέμνησο, ἄνωθεν ἔνδοξε, καὶ πταισμάτων, αἴτησαι τὴν ἄφεσιν, καὶ εἰρήνην παράσχου καὶ ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ὦ Θεοῦ Υἱὲ, μακρόθυμε Κύριε καὶ πολυέλεε, τοῦ σοῦ Βαπτιστοῦ λιταῖς, καὶ ἱκεσίαις

τῆς κυησάσης σε, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου, σῶσον τοὺς δούλους σου· καὶ χορήγει, ἄνωθεν τὰ τρόπαια, βασιλεῦσιν ἡμῶν ὡς φιλάνθρωπος.

Τῶν Ἁγίων. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ἔννομος γενόμενος, ὁ θεῖος ὄντως φοιτητής σου, καὶ σοῖς ζωηφόροις λόγοις, πειθαρχήσας Ἀλέξανδρος, Ἱεράρχης πεφηνὼς, Κύριε ὅσιος πρᾶος σώφρων, νῦν ἐπαξίως μακαρίζεται.

Μύστης ἀκριβέστατος, γέγονας πόθῳ τῶν ἀῤῥήτων, ὦ θεομακάριστε Πατὴρ ἡμῶν, Ἰωάννη πανόλβιε, καὶ μυσταγωγὸς τῶν μυστηρίων, καὶ κήρυξ δογμάτων θείων, καὶ λατρευτὴς Τριάδος ἔνδοξε.

Σὲ τὸν ἀνεξίκακον, Πάτερ καὶ ὅσιον ποιμένα, ἄμεμπτον σεπτὸν ἀμίαντον, κήρυκά τε τῆς πίστεως, τῆς ὀρθοδοξίας τὸν διδάσκαλον, ἅπαντες ἐπαξίως συμφώνως, Παῦλε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐωδίας, αἴτησαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, βασιλεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ δὲ λαῷ, δοῦναι τὴν ἄφεσιν τῶν πταισμάτων· σὲ γὰρ ἀπαύστως μεγαλύνομεν. Ὁ Εἱρμός.

» Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καὶ
» Παρθένον, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν,
» διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεὸν, τὴν ὑψηλοτέραν
» τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολο-
» γίαις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἡρώδης ὁ παράνομος, τοῦ Προδρόμου τὴν θείαν, καὶ ἱερὰν ἀπέτεμε, κεφαλὴν τοὺς ἐλέγχους, μὴ φέρων ταύτης ὁ ἄφρων· ὢ φρικτῆς τόλμης ὄντως! Θρηνείτω οὖν ὁ ἄθλιος, ἄνομον φόνον πράξας· ἡμεῖς δὲ νῦν, τὴν τιμίαν κάραν ὕμνοις τιμῶντες, τὸν Βαπτιστὴν γεραίρομεν, τοῦ Χριστοῦ ἐπαξίως.

Θεοτοκίον.

Εἰ καὶ ἡττᾶται Πάναγνε, λογικὴ πᾶσα φύσις, πρὸς ἐγκωμίων ἔπαινον, σοῦ Θεὸν τῆς τεκούσης· καὶ γὰρ σαφῶς ὑπερτέρα, πάσης κτίσεως πέλεις· ἀλλ᾽ οὖν τὸ κατὰ δύναμιν, οὐκ ἀπόβλητον πάντως· ὅθεν κἀμοῦ, δέχου τὸν βραχύτατον ὕμνον, ὥσπερ ὁ σὸς Υἱὸς ἐδέξατο, τὰ λεπτὰ πρὶν τῆς χήρας.

Εἰς τὸν Στίχ. τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, εἰ καὶ φόνῳ διέλυσεν ὁ Ἡρώδης, σὲ τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα, ἀλλ᾽ ἡ τοῦ στόματός σου φεγγοβόλος λαμπὰς, καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ τὸ τῆς πίστεως φέγγος καλῶς ἐδαδούχει· ὅθεν ἱκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΛΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν καταθεσίων τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄. δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἡ σορὸς ἡ κατέχουσα, Θεοτόκε τὴν Ζώνην σου, κιβωτὸς τοῖς δούλοις σου ἁγιάσματος, καὶ ἱερὸν περιτείχισμα, καὶ δόξα καὶ καύχημα, καὶ ἰάσεων πηγὴ, καθ᾽ ἑκάστην γνωρίζεται· ὅθεν σήμερον, ἱερῶς ἀθροισθέντες ἀνυμνοῦμεν, τὰ πολλά σου μεγαλεῖα, καὶ τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος.

Τὴν ἁγίαν κατάθεσιν, Θεοτόκε τῆς Ζώνης σου, Ἑορτὴν κεκτήμεθα εὐφραινόμενοι· ὅτι τῇ πόλει σου σήμερον, δοθῆναι ἠξίωσας, ἱερὰν περιβολὴν, φυλακτήριον ἄσυλον, δῶρον τίμιον, ἀναφαίρετον πλοῦτον, ἰαμάτων, ποταμὸν πεπληρωμένον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Ἴδε τόπος περίδοξος, ἴδε οἶκος ἀείφωτος, ἐν ᾧ τεθησαύρισται τῆς Θεόπαιδος, Ζώνη τιμία ἐν χάριτι· προσέλθετε ἄνθρωποι, φωτισμὸν καὶ ἱλασμὸν, προφανῶς ἀπαρύσασθε, καὶ βοήσατε, εὐχαρίστῳ καρδίᾳ· Παναγία, εὐλογημένη σε Παρθένε, οἱ σεσωσμένοι τῷ τόκῳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ὡς στέφανον ὑπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τὴν Ζώνην σου τὴν ἁγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο· καὶ φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι· Χαῖρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης· χαῖρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος εὐφροσύνη· χαῖρε τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἔδωκας τῇ πόλει σου, Ζώνην τὴν σὴν Ὑπερένδοξε, ἀσφαλέστατον σύνδεσμον, ταύτην

περιέπουσαν, ἐκ παντὸς κινδύνου, θείαις ἐνεργείαις, καὶ ἀπροσμάχητον ἐχθροῖς, διατηροῦσαν αὐτὴν κραυγάζουσαν· Ἰσχύς μου καὶ κραταίωμα, καὶ εὐπρεπὲς ἀγαλλίαμα, ὁ Υἱός σου καὶ Κύριος, μόνος ἔστιν ὁ εὔσπλαγχνος.

Στίχ. Ἡγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ ὕψιστος.

Τίμιον διάδημα, οἱ εὐσεβῶς βασιλεύοντες, τὴν σὴν Ζώνην Πανάχραντε, φαιδρῶς περικείμενοι, ἐν τοῖς σοῖς καυχῶνται, θείοις μεγαλείοις, καὶ φοβερώτατοι ἐχθροῖς, τοῖς πολεμοῦσιν ἀεὶ γνωρίζονται· καὶ σὲ ὑμνοῦντες κράζουσι, τῷ ὑπὲρ λόγον τεχθέντι ἐκ σοῦ· Ἰησοῦ παντοδύναμε, σῶσον πάντας ὡς εὔσπλαγχνος.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Περίζωσον δύναμιν, ἡμᾶς Παρθένε τῇ Ζώνῃ σου, κατ' ἐχθρῶν ἐνισχύουσα, πάθη ὑποτάττουσα, κατατυραννοῦντα, καὶ ἐκπολεμοῦντα, καὶ νικητήρια ἡμῖν, δι' ἀπαθείας ἀεὶ παρέχουσα, τοῦ καθαρῶς δοξάζειν σε, καὶ τῷ Υἱῷ σου βοᾷν ἐκτενῶς· Ἰησοῦ παντοδύναμε, σῶσον πάντας ὡς εὔσπλαγχνος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες Δαυϊτικὴν μελῳδίαν, τῇ νεάνιδι Νύμφῃ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Ἀνάστηθι Κύριε, λέγοντες, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου. Ὡς γὰρ παλάτιον τερπνόν, ταύτην κατεκόσμησας, καὶ κατεκλήρωσας αὐτήν, τῇ πόλει σου Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καὶ σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη, Ἐσθῆτα καὶ Ζώνην τοῦ ἀχράντου σου σώματος, κραταιὰν τῇ πόλει σου περιβολὴν ἐδωρήσω, τῷ ἀσπόρῳ τόκῳ σου ἄφθαρτα διαμείναντα· ἐπὶ σοὶ γὰρ καὶ φύσις καινοτομεῖται καὶ χρόνος· διὸ δυσωποῦμέν σε, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν Ζώνην τὴν σεπτήν, τοῦ ἀχράντου σου σκήνους, ὑμνοῦμεν οἱ πιστοί, Παναγία Παρθένε, ἐξ ἧς ἀρυόμεθα, νοσημάτων τὴν ἴασιν, καὶ κραυγάζομεν· Μῆτερ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὺ ἡ λύτρωσις, τῶν σὲ τιμώντων ὑπάρχεις, Μαρία θεόκλητε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς τιμίας Ζώνης σου τῇ καταθέσει, ἑορτάζει σήμερον, ὁ σὸς πανύμνητε λαός, καὶ ἐκτενῶς ἀνακράζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ οἱ παρόντες δύο Κανόνες τῆς Θεοτόκου, ἐν οἷς ψάλλομεν καὶ Καταβασίας· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, κτλ.

Κανὼν πρῶτος. Ποίημα τοῦ Κυρίου Γεωργίου (*).

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Λαμπάδα, φωτοφανῆ τὴν ἄδυτον, ὁ τῆς Παρθένου ναός, ὡς οὐρανὸς εὑράμενος φαιδρός, τὴν ὑπέρλαμπρον Ζώνην αὐτῆς, τὴν οἰκουμένην σήμερον, ταῖς τῶν θαυμάτων αἰθριάζει αὐγαῖς.

Ἰσχύν τε, καὶ ἀσφαλείας σύνδεσμον, τὴν σὴν Πανάχραντε, θείαν ὡς ὄντως Ζώνην νοητῶς, ἐζωσμένη ἡ πόλις σου, τὸ κράτος ἀδιάσπαστον, ἔχει· διὸ καὶ ἐγκαυχᾶται ἐν σοί.

Τῆς πάλαι, ὡς ἀληθῶς ὑπέρτιμος, ἡ σὴ σορὸς κιβωτοῦ, Θεογεννῆτορ ὤφθη τοῖς ἐν γῇ, οὐ τὰ σύμβολα φέρουσα, ἀλλὰ πιστῶς φυλάττουσα, τῆς ἀληθείας τὰ γνωρίσματα.

Ἀρώματα, μυστικὰ προχέονται, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγνῆς, ἐκ τῆς τιμίας σήμερον σοροῦ, καὶ πληροῦσι τοῦ Πνεύματος, τῆς εὐωδίας ἅπαντας, τοὺς μετὰ πόθου προσιόντας αὐτῇ.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἰσχύν με τὴν σὴν ζῶσον, ἁγνὴ παρθένε. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Ἰσχύν με θείαν εὐσεβῶς περίζωσον, ὑμνολογοῦντά σου, τὴν ἱερὰν Ζώνην, θεῖον χρηματίζουσαν, τῇ πόλει σου περίζωσμα, καὶ κραταίωμα Κόρη, καὶ ἄρραγὲς περιτείχισμα, ἄχραντε Παρθένε τῇ ποίμνῃ σου.

Σὺ τὸν Θεὸν τὸν δυνατὸν ἐκύησας, περιζωννύοντα, τοὺς εὐσεβεῖς πάντας, δύναμιν Πανάμωμε· διό σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν θείαν

(*) Τῷ ὀνόματι τούτου ἐπιγράφεται ἐν μόνοις τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις, ἐν δὲ τοῖς χειρογράφοις κεῖται ἀνεπίγραφος· ἔχει δὲ ἐκεῖ καὶ ἀνὰ τρία μόνα Τροπάρια ἐν ἑκάστῃ Ὠδῇ. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὕφους φαίνεται, ὅτι οὐκ ἔστι ποίημα τοῦ Γεωργίου οὗτος ὁ Κανών, ὡς ἔχων παράχορδα τινὰ καὶ βεβιασμένα.

σου Ζώνην, περιχαρῶς ἀσπαζόμενοι, χάριν ἀπαντλοῦμεν καὶ ἔλεος.

Χαρμονικῶς τῇ καταθέσει σήμερον, περιχορεύσωμεν, τῆς ἱερᾶς Ζώνης, τῆς ἁγνῆς Θεόπαιδος· ἐξ ἧς ἡμῖν περίζωμα, ἀφθαρσίας ὑφάνθη, καὶ ἀδιάῤῥηκτον ἔνδυμα, καὶ περιβολὴ ἀδιάσπαστος.

Ὑπὸ τὴν σὴν ὁ σὸς λαὸς Πανάμωμε, προστρέχει δύναμιν· ὑπὸ τὴν σὴν σκέπην, καταφεύγει πάντοτε· πᾶσι γενοῦ βοήθεια· καὶ τὰ πρὸς σωτηρίαν, τοῖς πᾶσι δίδου αἰτήματα, σώζουσα δεινῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τιμήσωμεν οἱ πιστοὶ, ὡς συναφείας πρὸς Θεὸν σύνδεσμον, τὴν τῆς Ἁγνῆς σήμερον Ζώνην, καὶ πιστῶς προσκυνήσωμεν.

Ἀέναοι ὀχετοὶ, ἐκ τῆς ἀχράντου σου σοροῦ ῥέοντες, τῶν χαρισμάτων Ἁγνὴ, πάντας τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσιν.

Ἰάματα τοῖς πιςοῖς, ἡ πολυΰμνητος ἡμῖν σήμερον, τῆς ὑπερτίμου Ἁγνῆς, Ζώνη ἀναβρύει ἐν χάριτι.

Ὡς δρόσος ἑωθινὴ, ἡ εὐφροσύνη σου Ἁγνὴ ῥέουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σὲ ἀνυμνούντων κοιμίζει ἀεί.

Ἕτερος. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Νευργεῖται καρδία, πίστει θερμῇ ψαύουσα, Ζώνῃ ἱερᾷ τῆς Παρθένου, καὶ περιζώννυται, δύναμιν ἄμαχον, κατὰ παθῶν ἀκαθάρτων, δυσμενῶν ἀσάρκων τε, ἄτρωτος μένουσα.

Μένει ἄφθορος ἔτι, ἡ ἱερὰ Ζώνη σου, ἥτις σου τὸ ἄχραντον σῶμα, Κόρη διέζωσε, καθαγιάζουσα, τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας, καὶ φθορᾶς ἐξαίρουσα, νόσων καὶ θλίψεων.

Ἐχρημάτισας οἶκος, περικαλλὴς Ἄχραντε, Λόγου τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, καὶ ἐν ἁγίῳ σου, οἴκῳ εὐδόκησας, Ζώνην τὴν σὴν ἐντεθῆναι· ἣν κατασπαζόμενοι ἁγιαζόμεθα.

Τὴν τιμίαν σου Ζώνην, τιμητικῶς ἅπαντες, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, περιπτυσσόμεθα, τιμὴν ὑπάρχουσαν, πάντων πιστῶν Θεοτόκε, ὡς τῷ ὑπερτίμῳ σου, ψαύσασα σώματι.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὰ καταθέσια τῆς σῆς θείας Ζώνης, ἡ Ἐκκλησία σου φαιδρῶς ἑορτάζει, καὶ ἐκτενῶς κραυγάζει σοι Παρθένε Ἁγνή· Ἄπαντας περίσωζε, τῆς ἐχθρῶν δυναστείας· θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἀθέων βαρβάρων, καὶ τὴν ἡμῶν κυβέρνησον ζωὴν, πράττειν Κυρίου τὰ θεῖα θελήματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου σου σοροῦ προερχόμενοι, ὡς ἐξ Ἐδὲμ ποτίζουσι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας προχέοντες, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν· ὅθεν ἀνυμνοῦμέν σε, καὶ σεπτῶς εὐφημοῦμεν, καὶ εὐχαρίστως κράζομεν ἀεί· Χαῖρε ἡ μόνη, ἐλπὶς τῶν ὑμνούντων σε.

Ὠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὡς ὑπέρτιμον στερέωμα Θεοτόκε, ὁ Ποιητὴς καὶ Κτίστης σε, πηξάμενος ὥσπερ, ἄστροις κατεκόσμησε, ταῖς θείαις ἐλλάμψεσιν, αἷς καταφαιδρύνεις τὰ πέρατα.

Σὲ κραταίωμα ἡ πόλις σου Θεοτόκε, καὶ ἀσφαλῆ κρηπῖδα, ἔχουσα τῇ θείᾳ, Ζώνῃ σου συνέχεται, δεσμὸν ἀδιάσπαστον, ταύτην ἐν πολέμοις προτείνουσα.

Ἀπὸ γῆς ἡμᾶς ἀνέλκει Θεογεννῆτορ, πρὸς οὐρανὸν ἡ θεία, Ζώνη σου σῷ πόθῳ, ταύτης ἀναφθέντας θερμῶς· διό σε δοξάζομεν, ὡς αἰτίαν δόξης τῆς κρείττονος.

Ἰδοὺ χάρις ἀνεξάντλητος, δεῦτε πάντες, εἰλικρινεῖ καρδίᾳ, ἀρύσασθε πίστει, νάματα πηγάζοντα, ἀφθόνως φιλέορτοι, τῆς σεπτῆς σοροῦ τῆς πανάγνου Μητρός.

Ἕτερος. Σύ μου ἰσχὺς, Κύριε.

Ἤρθης πρὸς φῶς, ἄδυτον μεταχωρήσασα· ἔλιπες δὲ, τοῖς σὲ μακαρίζουσιν, ἀντὶ τοῦ σώματός σου Ἁγνὴ, τὴν τιμίαν Ζώνην, πηγὴν θαυμάτων ὑπάρχουσαν, καὶ τόπον σωτηρίας, καὶ χαράκωμα ταύτης, τῆς τιμώσης σε πόλεως Ἄχραντε.

Νέον ἡμεῖς, ὡς οὐρανὸν ὑπερχόμεθα, σοῦ τὸν οἶκον, ἐν ᾧ τεθησαύρισται, καθάπερ ἥλιος φωταυγὴς, σοῦ ἡ θεία Ζώνη, βολὰς θαυμάτων ἐκπέμπουσα, καὶ πάντων τὰς καρδίας, καταυγάζουσα Κόρη, καὶ παθῶν τὴν ὁμίχλην διώκουσα.

Σὺ κιβωτὸς, τοῦ νοητοῦ ἁγιάσματος, χρηματίζεις, Ἄχραντε πανύμνητε· καὶ τὴν τιμίαν ταύτην σορὸν, ἔχουσαν τὴν Ζώνην, ἣν περιοῦσα ἐφόρεσας, παρέχεις τῷ λαῷ σου, καταφύγιον πᾶσι, καὶ πηγὴν ἰαμάτων ἀκένωτον.

Ἧκε τῇ σῇ, πόλει πολύολβον δώρημα, ἡ τιμία, Ζώνη σου πανύμνητε, καὶ κατετέθη περιφανῶς, ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν τούτῳ τῷ θείῳ οἴκῳ σου· καὶ γέγονε μεγίστης, Ἑορτῆς Θεοτόκε, τοῖς θερμῶς σε ποθοῦσιν ὑπόθεσις.

Νόμου σκιαὶ, καὶ Προφητῶν τὰ αἰνίγματα, προεδήλουν, ἔσεσθαί σε Πάναγνε, Θεοῦ

Μητέρα παναληθῆ, δι' ἧς ἡ κατάρα, ἀπεστειρώθη καὶ ἤνθησε, τελεία εὐλογία, καὶ σωτήριος χάρις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

Ὠδὴ έ. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε τὴν σὴν, Μητέρα ἐμεγάλυνας· σὺ ὕψωσας ὑπὲρ πάσας, νοερὰς ἐξουσίας, ἀσυγκρίτως τὴν δόξαν αὐτῆς.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, νῦν ἀφθόνως παρέχεται, πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ τιμίας σορῦ σου, τοῖς πίστει προσκυνοῦσί σε.

Σὲ δύναμιν πιστοὶ, βασιλεῖς περιζώννυνται· σὲ σύνδεσμον Θεοτόκε, ἡ σὴ πόλις αὐχοῦσα, τῇ Ζώνῃ σου σεμνύνεται.

Γνωστή σου ἀληθῶς, ἡ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργοῦσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ἕτερος. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ζώνης θείας τεθείσης, σήμερον ἐν οἴκῳ σου Θεοχαρίτωτε, συνεπανετέθη, ἀγαθῶν πᾶσα δόσις τοῖς χρήζουσι· καὶ πληροῦται πᾶς τις, ἁγιασμοῦ ὁ προσπελάζων, τὰς αἰτήσεις πιστῶς κομιζόμενος.

Ὡραιώθης Παρθένε, Λόγον ὡραιότατον ἀποκυήσασα· καὶ τῷ σῷ ὡραίῳ, τούτῳ οἴκῳ τεθῆναι εὐδόκησας, τὴν ὡραίαν Ζώνην, ἥτις τὸ σὸν ὡραῖον σῶμα, Θεοτόκε ὡραίως διέζωσε.

Σοῦ ὁ Ἅγιος οἶκος, ἄλλος ὡς Παράδεισος πᾶσι γνωρίζεται, μέσον κεκτημένος, ὥσπερ εὔοσμον ῥόδον τὴν Ζώνην σου, εὐωδίας θείας, ἀποπληρῦσαν τὰς καρδίας, τῶν πιςῶς προσιόντων Πανάμωμε.

Ὄμβρου θείου νεφέλη, γέγονας Πανάμωμε ἐναποστάζυσα, σωτηρίας ὕδωρ, καὶ τὴν γῆν χερσωθεῖσαν ἐγκλήμασι, πρὸς καρποφορίαν, μεταγαγοῦσα εὐσεβείας· διὰ ταῦτα πιστῶς σε δοξάζομεν.

Ὠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὅλην σε, ὑπερφυῶς ἐδόξασε Κύριος· ὅλην ἀνύψωσε μόνην· ὅλην σε ἐτίμησεν ὑπὲρ λόγον, Θεοτόκε, τὸν ναόν τε σὺν Ζώνῃ καὶ θείᾳ σορῷ.

Νάουσιν, ἐκ πελάγυς τὰ ῥεῖθρα τῆς χάριτος, σῦ τῆς σορῦ τῆς ἀχράντυ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν περικυκλοῦσιν, ἀρδεύοντα, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντας τὸν τόκον σου.

Ἰσχύν σε, οἱ πιστοὶ κεκτημένοι καὶ καύχημα, περιζωννύονται δόξαν, τὴν σεπτήν σου Ζώνην Θεοκυῆτορ, κατέχοντες, ὡς ὑπέρλαμπρον κόσμον καὶ τίμιον.

Ἕτερος. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν.

Νέον τέτοκας ἡμῖν, ὡς παιδίον τὸν πρὸ πάντων αἰώνων· καὶ καινουργεῖς καρδίας, ἁμαρτίας παλαίωσιν, δεξαμένας καινισμῷ, τῆς καταθέσεως τῆς τιμίας, Ζώνης σου Κόρη ἀειπαρθένε.

Ἅγιός σου ὁ ναὸς, θαυμαστὸς δικαιοσύνῃ ὑπάρχει· ὅς τις τὴν θαυμαστήν σου Ζώνην θαύματα βρύουσαν, κεκτημένος τοῖς πιστοῖς, πέλαγος δείκνυται ἰαμάτων, Θεοκυῆτορ Μητροπάρθενε.

Γέγηθε πᾶσα ψυχὴ, συνιοῦσα ἐν Ἁγίῳ ναῷ σου, καὶ ἐν αὐτῷ ὁρῶσα, Θεοτόκε τὴν Ζώνην σου, ὥσπερ ἥλιον φαιδρὸν, φέγγος ἀστράπτουσαν χαρισμάτων, τῦ παντουργοῦ καὶ θείου Πνεύματος.

Νεύρωσον ἡμῶν Ἁγνὴ, τὰς καρδίας παρεθείσας παντοίων, ἁμαρτιῶν ἰδέαις, καὶ περίζωσον δύναμιν, τοὺς τὴν Ζώνην σου πιστῶς, ὡς πολυτίμητον κεκτημένος, καὶ ἀναφαίρετον θησαύρισμα.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὴν θεοδόχον γαστέρα σου Θεοτόκε, περιλαβοῦσα ἡ Ζώνη σου ἡ τιμία, κράτος τῇ πόλει σου ἀπροσμάχητον, καὶ θησαυρὸς ὑπάρχει, τῶν ἀγαθῶν ἀνέκλειπτος, ἡ μόνη τεκοῦσα ἀειπάρθενος.

Ὁ Οἶκος.

Τίς γηγενῶν τὰ σὰ μεγαλεῖα διηγήσεται λόγος; ποία γλῶσσα βροτῶν; νοῦς γὰρ ὐδὲ οὐράνιος· ἀλλ' ἡ τεκοῦσα τῆς συμπαθείας τὸ ἀμέτρητον πέλαγος, δέξαι καὶ νῦν ἐξ ἀκάρπων χειλέων τὰ ᾄσματα, καὶ δίδου μοι θείαν χάριν, εὐφημῆσαι τὴν σὴν Ζώνην Δέσποινα, δι' ἧς κόσμος ἀγάλλεται, σὺν Ἀγγέλοις ὑμνῶν σου τὰ θαύματα, ἡ μόνη τεκοῦσα ἀειπάρθενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Ἀνάμνησις τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ σορῷ καταθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν τῷ σεβασμίῳ αὐτῆς οἴκῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις, ἀνακομισθείσης ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Ζήλας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως. Ἔτι δὲ καὶ τοῦ γεγονότος θαύματος, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης, εἰς τὴν Βασιλίδα Ζωὴν, τὴν σύζυγον Λέοντος τοῦ Βασιλέως.

Στίχοι.

Χρυσῆν κορωνίδ' οἷα, σεμνὴ Παρθένε,
Τῷ τοῦ χρόνου τίθημι σὴν Ζώνην τέλει.

θέντο σορῷ Ζώνην πρώτῃ Πανάγνου τριακοστῇ.

Ὁ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου υἱὸς Ἀρκάδιος, τὴν τιμίαν ζώνην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐξ Ἱεροσολύμων ἐξαγαγών, φυλαττομένην ἐκεῖσε μέχρι τοῦ τότε καιροῦ, μετὰ καὶ τῆς τιμίας Ἐσθῆτος, ὑπὸ παρθένου γυναικός τινος, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκομίσας, κατέθετο ἐν λαμπρᾷ θήκῃ· ἣν καὶ ἐκάλεσεν Ἁγίαν Σορόν. Χρόνων δὲ διελθόντων τριακοσίων δέκα, Λέων ὁ Βασιλεὺς ἤνοιξε τὴν ἁγίαν ταύτην Σορόν, διὰ τὴν τούτου σύζυγον Ζωήν, ἐνοχλουμένην ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου· ἥτις καὶ ἠξιώθη θείας ὀπτασίας· Ὡς, εἰ ἐπιτεθῇ ἡ τιμία Ζώνη ἐπ' αὐτῇ, τεύξεται τῆς ἰάσεως. Εὑρέθη οὖν ἡ τιμία Ζώνη ὡς νεοΰφαντος ἀποστίλβουσα, σφραγίδα ἔχουσα διὰ χρυσίνης βούλλης καὶ κωδίκελλον (ὑπόμνημα σύντομον, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Codicellum), ἐμφαίνοντα λεπτομερῶς τόν τε χρόνον, τὴν ἰνδικτιῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν Κωνσταντινουπόλει προσεκομίσθη ἡ Ἁγία ζώνη· καὶ πῶς ἐτέθη χερσὶ τοῦ Βασιλέως ἔνδον τῆς θήκης ὑπ' αὐτοῦ σφραγισθεῖσα· ἣν καὶ ἀσπασάμενος ὁ Βασιλεύς, καὶ διὰ χειρὸς τοῦ τηνικαῦτα Πατριάρχου ἄνωθεν τῆς Βασιλίσσης ἐφαπλώσας, ἐλευθερίαν τοῦ νοσήματος εἰργάσατο· καὶ πάντες τὸν Σωτῆρα Χριστὸν δοξάσαντες, καὶ τῇ πανάγνῳ αὐτοῦ Μητρὶ ὕμνους εὐχαριστηρίους ἀποδόντες, κατέθεντο τὴν ἁγίαν ζώνην ἐν τῇ τιμίᾳ Σορῷ, ἐν ᾗ προϋπῆρχε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ Νεωρίῳ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας τῶν εὐσεβῶν, Ἀντώνιός τις Πατρίκιος, οἰκίαν ἔχων σεμνὴν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ Νεωρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ναὸν περίδοξον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὸν οἰκεῖον ἀφαιρεθέντα στολισμὸν ὑπὸ τῶν πρώην Εἰκονομάχων Βασιλέων, οὗτος πάλιν τὸν τοιοῦτον ναὸν ἀνακαινίσας πρεπόντως, λουτρὸν πάνυ σμικρότατον ὑποκάτω τούτε πεποίηκε, πρὸς σωματικὴν αὐτοῦ παραμυθίαν· ἄνωθεν δὲ τούτου ἡ τοῦ Θεοῦ δοξολογία ἀεὶ ἐπετελεῖτο. Ἐπεσκίασεν οὖν ἐν αὐτῷ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διὰ τῆς πανάγνου Μητρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἤρξαντο γίνεσθαι ἰάματα οὐκ ὀλίγα διαφόρων νοσημάτων. Ἀλλὰ καὶ φιλόθεοί τινες ἐπισυναχθέντες, ᾐτήσαντο τὸν Πατρίκιον ποιεῖν αὐτοὺς λοῦμα ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, λόγῳ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν· καὶ συγκροτούμενοι ὑπὸ τοῦ Πατρικίου, ἐποίουν τοῦτο μετὰ πίστεως.

Ὁ οὖν Πατρίκιος, ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾷν, καταλιμπάνει τὸ τοιοῦτον λοῦμα καὶ τὴν ἐκκλησίαν, ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας, τοῖς τότε εὑρεθεῖσιν ἀνδράσι φιλοθέοις· οἵ, εὐτελεῖς ὄντες, καὶ μήτε ὕδωρ τὸ ἀρκοῦν ἔχοντες, μήτε οἱανδήτινα εἴσοδον, κατὰ μικρὸν ἐψυχραίνοντο πρὸς τὴν τοῦ πράγματος συγκρότησιν. Καὶ τούτων παρερχομένων, καὶ μηδενὸς ἔχοντος δίκαιον παραπέμψασθαι τοῦτο εἰς ἕτερον πρόσωπον, κατελείφθη ἀνεπιμέλητον· καὶ τὸ μὲν λουτρόν, καθαρπαγέντων τῶν ἐν αὐτῷ ὑλικῶν παρὰ τοῦ τυχόντος, εἰς παντελῆ ὑπέφθασεν ἀφανισμόν. Ἡ δὲ ἁγία ἐκκλησία, διὰ τὸ ὑψηλὴν εἶναι ταύτην καὶ μετέωρον, ἅμα δὲ καὶ ἰαματικήν, περιελείφθη ὑπὸ Ἱερέως τινὸς δοξολογουμένη, τῆς ἐνοικούσης αὐτῇ θείας χάριτος δαψιλῶς ἐπιχορηγούσης αὐτῷ τὰ πρὸς διατροφὴν αὐτοῦ.

Εἶθ' οὕτω Ῥωμανοῦ τοῦ μακαριωτάτου Βασιλέως τὸν οἶκον αὐτοῦ παρασκευάζοντος, καὶ χρείαν ὑλῶν οὐκ ὀλίγων ἔχοντος, ἐμηνύθη αὐτῷ τὸ τοιοῦτον οἰκίδιον. Ἐμέλλε οὖν καταστρέψαι αὐτό· ἀλλ' ἡ ἐνοικοῦσα τούτῳ ὑπεραγία Θεοτόκος οὐκ ἐπενύσταξε τοῖς μελετωμένοις. Ἐν ἐκείνῃ γὰρ τῇ νυκτὶ ἐπιφανεῖσα τῷ Ῥέκτωρι (διευθυντῇ) τῷ τοῦ ἔργου ἐπιστατοῦντι, καὶ νεανίσκῳ τινὶ προσγενεῖ τοῦ Ῥέκτωρος, μετὰ ἀπειλῆς παρηγγυᾶτο μηδόλως τὰ τῆς καταστροφῆς τολμηθῆναι τοῦ ἐν τῷ Νεωρίῳ οἰκιδίου αὐτῆς· καὶ ἅμα πρωῒ τοῦ νεανίσκου τὰ ὁραθέντα ἀπαγγείλαντος τῇ μητρὶ τοῦ Ῥέκτωρος, δῆλα ταῦτα τῷ Βασιλεῖ καθίστανται. Ὁ δέ, παραυτίκα ἀκούσας, ταύτην τὴν φωνὴν ἀπεφθέγξατο. Δίκην κτήσασθαι κατὰ τῆς Παναγίας Θεοτόκου οὐ βούλομαι· ἀλλὰ ἀνακαινίσασθε τὸ τοιοῦτον οἰκίδιον, ἐν οἷς ἂν καὶ δέηται. Ἀντὶ γοῦν τῆς καταστροφῆς, οἱ ἀποσταλέντες, ἀνακαθάραντες τὸ λουτρὸν μετὰ πάσης σπουδῆς, τοῦτο ἀνεκαίνισαν.

Πάντων οὖν κατασκευασθέντων, καὶ τοῦ λουτροῦ μείζονος ἀποκαταστάντος, ὡς καὶ κόλυμβον δέξασθαι, καὶ ἀναφθέντος, ἐλούσαντο οἱ Βασιλεῖς, Ῥωμανός, καὶ Κωνσταντῖνος, καὶ Χριστοφόρος· καὶ εὐφρανθέντες, σολέμνιον δίδοσθαι ἐτήσιον εἰς τὸ τοιοῦτον λοῦμα διὰ χρυσοβούλλου λόγου τετυπώκασι.

Γυνὴ δέ τις τῶν οὐκ ἀσήμων, χαλεπῷ νοσήματι περιπεσοῦσα, ἔξογκος γέγονε· καὶ τρυχομένη ἀλγηδόσιν οὐ φορηταῖς, τοῖς ἰατροῖς ἅπαντα αὐτῆς κατηνάλωσεν. Ὡς δὲ μηδὲν ἐκ τούτων ἀπώνατο, κατήκοος γενομένη τῶν ἐν τῷ Νεωρίῳ θαυματουργιῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, προσέδραμε καὶ αὐτή. Προσμείνασα δὲ ἐν ἡμέραις τισί, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ σφοδρῶς ἐνοχλουμένη ὑπὸ τοῦ πάθους, ἀνεχώρησε, καὶ πρὸς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν ἀφίκετο· καὶ προσκαταβαλοῦσα ἑαυτὴν τῷ ἐδάφει, ἱκέτευε λέγουσα· Ἐλέησόν με Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἀπορήσασα ἀπὸ πάσης βοηθείας, πρὸς σὲ κατέφυγον. Προσμείνασα οὖν ἡμέρας ἐννέα, φαίνεται αὐτῇ τῇ ὑστεραίᾳ σεμνοπρεπὴς γυνὴ λέγουσα· Ὦ γύναι, τί βοᾷς πρὸς με ὀχλοῦσα, καὶ μηδόλως ἠρεμοῦσα; Ἡ δὲ πρὸς αὐτήν· Ὦ Δέσποινα, οἶδα ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου πειράζομαι· ἀλλὰ γινώσκουσα, ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν κατελθών, καὶ γεννηθεὶς ἐκ γαστρός σου ἄνθρωπος γέγονε, διὰ τοῦτο κατέφυγον πρὸς σέ, ἵνα ἐλέους τύχω ἡ δυστυχής. Ἡ δὲ καὶ αὖθις πρὸς αὐτήν· Ἄπελθε ἐν τῷ χθαμαλῷ μου οἰκίσκῳ, εἰς τὸ Νεώριον, κἀκεῖ εὑρήσεις τὴν ἴασιν. Ἡ δέ, διϋπνισθεῖσα, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσασα, μετὰ σπουδῆς παρεγένετο ἐν τῷ Νεωρίῳ· καὶ προσπεσοῦσα, ἱκέτευε τὴν Θεομήτορα, λέγουσα· Ἐλέησόν με Δέσποινα, καὶ πλήρωσον τὴν εἰς ἐμὲ σου εὐσπλαγχνίαν. Ὡς δὲ ταῦτα ἔλεγεν, ἀφύπνωσε, καὶ ὁρᾷ πάλιν τὴν φανεῖσαν αὐτῇ σεμνοπρεπῆ γυναῖκα μεθ' ἑνὸς ἀνδρὸς εὐλαβοῦς, λέγουσαν αὐτῷ· Ἴδε ἡ πάσχουσα γυνή, σχίσον τὸν ὀμφαλὸν αὐτῆς· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, πλήξας ἐκεῖνος ᾗ κατεῖχε ῥάβδῳ τὴν ταύτης γαστέρα, ἀφανὴς γέγονε μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ φανείσης γυναικός. Διϋπνισθεῖσα δὲ ἡ γυνή, εὗρεν ἑαυτὴν δυσωδίαν ἀφόρητον ἀποπνέουσαν· καὶ εὐθέως ἀποδυσαμένη ἅπερ ἠμφίεστο ἱμάτια, εἰσῆλθεν ἐν τῷ λουτρῷ· καὶ ἐκπλύνασα ἑαυτήν, ἐξῆλθε μετὰ τῶν σὺν αὐτῇ γυναικῶν· καὶ τὸ ἅγιον ἐκεῖνο ἔδαφος προσκυνήσασαι, θυμιῶν τὰ εὐώδη, τὰς εὐχὰς ἀπονέμουσαι τῇ ὑπεραγίᾳ Δεσποίνῃ καὶ Θεοτόκῳ, εἰς δόξαν τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀποτεχθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς τῆς ἀχράντου Μητρός σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὺ ὡς ἥλιος, δικαιοσύνης μόνος ὢν φωτουργέ, θείως τὸν ναὸν ἐφαίδρυνας τῆς Σεμνῆς, τοῖς

ποικίλοις σου χαρίσμασιν· ἐν ᾧ ἀνίσχουσα, τὰς ἀκτῖνας ἐκλάμπει ἡ Ζώνη αὐτῆς.

Χρυσῆν ὡς στάμνον, τὴν σὴν σορὸν κυκλοῦντες μόνη Ἁγνή, θείας ἀληθῶς μετέχομεν νῦν τρυφῆς, τῶν χαρίτων παντευλόγητε, καὶ τῶν συμβόλων σου, ὑπερτέραν ὡς οὖσαν τιμῶμεν αὐτήν.

Ὑπερβλύζουσιν, οἱ τῶν θαυμάτων Κόρη πάναγνε, χάριν ἀληθῶς κρατῆρές σου τοῖς πιστοῖς, καὶ ἀφθόνως τῆς τιμίας σου, σοροῦ προέρχονται, ὡς ἐξ ἄλλης Ἐδὲμ νοητοὶ ποταμοί.

Νῦν προσέλθετε, μετ' εὐφροσύνης πάντες οἱ ἐπὶ γῆς· δεῦτε, ἡ σορὸς προτρέπεται μυστικῶς, τῆς Κυρίας περιπτύξασθε, ὑπερένδοξον, ἐν ἐμοὶ θησαυρισθεῖσαν Ζώνην αὐτῆς.

Ἕτερος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἡ πάντων Βασίλισσα, πρὸς οὐρανίους σκηνὰς ἀπαίρουσα, καταλέλοιπεν ὄλβον, τῇ Βασιλίδι πασῶν τῶν πόλεων, τὴν ταύτης Ζώνην, δι' ἧς περισώζεται, ἐπιδρομῆς ὁρατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Πηγῇ νῦν προσέλθωμεν, ἀποσταζούσῃ χάριν καὶ ἔλεος, τῇ σορῷ τῇ τιμίᾳ, τῇ κατεχούσῃ Ζώνην τὴν πάντιμον, τῆς τιμησάσης ἀνθρώπων τὸ φύραμα, τιμίῳ τόκῳ αὐτῆς, Παρθένου τε καὶ Μητρός.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, Δυνάμεις πᾶσαι αἱ ἐπουράνιαι, καὶ τὴν τοῦτον τεκοῦσαν, ἀνθρώπων γλῶσσαι πᾶσαι δοξάσατε, ὅτι τὴν Ζώνην αὐτῆς ἐδωρήσατο, καταφυγὴν ἀληθῆ, καὶ σωτηρίαν πιστοῖς.

Ῥανάτωσαν ἄνωθεν, δικαιοσύνην νεφέλαι σήμερον, καταθέσει τῆς Ζώνης, τῆς σῆς Νεφέλη θεοχαρίτωτε, καὶ μελῳδείτω ψυχὴ πᾶσα χαίρουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Πλάκας θείας πάλαι κιβωτός, χειρὶ γραφείσας Θεοῦ, συνέσχε πάναγνε· ἡ σὴ δὲ ἄχραντε Δέσποινα, σεβασμία καὶ τιμία σορός, Ζώνην κατέχει τὴν αὐτόν, τὸν νομοθέτην ἐν σοί, συγκατασχοῦσαν. Φρικτὸν τὸ μυστήριον!

Ἄγγελοι πανάχραντε ἁγνή, νῦν συγχορεύουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, καὶ περιέπουσι Δέσποινα, τὴν τιμίαν καὶ ἁγίαν σου Ζώνην, ἣν πόθῳ καὶ χαρᾷ, καὶ εὐφροσύνῃ πολλῇ, προσκυνοῦντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν τὴν δόξαν τοῦ γένους ἡμῶν.

Ῥάβδος ἡ τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, ἀναβλαστήσασα, σὺ εἶ ἡ πάντων χαρά, ἡ πολυτίμητος. Ἄχραντε, μυροθήκη ἡ τοῦ Πνεύματος, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, τῶν ἀρωμάτων πηγή, ἐξ ἧς μύρον, τῶν ἰαμάτων ἐκβλύζει ἡ θεία σορός.

Ὑμνοῦσι πανάχραντε Ἁγνή, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανῶς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, καὶ τῶν Μαρτύρων χοροί· μεθ' ὧν πίστει, σὲ προσκυνοῦντες δοξάζομεν.

Ἕτερος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Θρόνος καθάπερ ἅγιος, ἡ σορὸς ἀνατίθεται, ἔνδον ἐν ἀδύτοις, ἱεροῖς φαιδρότατα, τῆς μόνης θεόπαιδος, καὶ Βασιλίδος πάντων ἁγνῆς, Ζώνην κεκτημένη, ἐπαναπαυομένην· ἐξ ἧς τοῖς κοπιῶσιν, ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις, ἀνάπαυσις τελεία, προέρχεται ἀφθόνως.

Ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Κύριον, ἱερῶς ἐσωματώσας, καὶ χερσὶν ἁγίαις, ἀληθῶς διέζωσας, τὸν περιζωννύοντα, τοὺς εὐσεβοῦντας δύναμιν· νῦν δὲ ἀναβᾶσα, οὐρανῶν ὑπεράνω, κατέλιπες ἀνθρώποις, τὴν τιμίαν σου Ζώνην, Παρθένε Θεοτόκε, κραταίωμα καὶ σκέπην.

Νενοσηκόσιν ἴαμα, ὀλισθαίνουσι στήριγμα, καὶ τοῖς ῥαθυμοῦσιν, εὐθυμία ἔνθεος, κυβέρνησις πλέουσι, πεπλανημένοις ἐπιστροφή, ἡ παρεπομένη τῇ τιμίᾳ σου Ζώνῃ, ἁγνὴ Παρθένε χάρις, ἀληθῶς χρηματίζει· ἣν πίστει προσκυνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπιτελοῦντες σήμερον, τὴν ἁγίαν κατάθεσιν, Ζώνης σου τῆς θείας, ἱερὰν πανήγυριν, οἱ δοῦλοί σου ἄγομεν· καὶ ἐν χαρᾷ βοῶμέν σοι· Χαῖρε Θεοτόκε, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων, τῶν πιστῶς μελῳδούντων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Θάλαμος ὑπέρτιμος ὄντως, Θεογεννῆτορ ἡ σορός σου, ὤφθη τὴν ἁγίαν σου Ζώνην, παρθενικήν τε καὶ νυμφικὴν ὡς στολήν, ἀξίως περιέχουσα, καὶ συντηροῦσα ὡς ζωῆς θησαυρόν.

Ἔνθεον διάδημα κάλλους, ἡ Ἐκκλησία Θεοτόκε, ἀναδησαμένη τὴν θείαν, καὶ παναγίαν Ζώνην σου σήμερον βασιλικῶς εὐφραίνεται, καὶ ὡραΐζεται τῇ δόξῃ σου.

Ναὸν ἐκμιμούμενον πᾶσαν, τῶν οὐρανῶν τὴν εὐκοσμίαν, σήμερον πιστοὶ τῆς Παρθένου, κατειληφότες τῶν χαρισμάτων αὐγαῖς, ὥσπερ ἀστέρων κάλλεσι, καταλαμπόμενοι φαιδρύνθητε.

Ἔχει τὴν ἁγίαν σου Ζώνην, Θεογεννῆτορ ἡ σὴ πόλις, σύνδεσμον εἰρήνης καὶ τεῖχος, καὶ τῶν δογμάτων θείαν ἑνότητα, καὶ ὀρθοδόξων καύχημα, καὶ Βασιλέων τροπαιοῦχημα.

Ὑμνοῦμεν τὴν ἄφατον δόξαν, καὶ τὴν ἀνείκαστόν σου χάριν· σὺ γὰρ εἶ πηγὴ τῆς σοφίας, ἐξ ἧς ὁ λόγος πᾶσι προέρχεται, τοῖς σὲ τιμῶσιν Ἄχραντε, καὶ μεγαλύνουσι τὸν τόκον σου.

Ἕτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἰδοὺ ἡ θεία κλίνη τοῦ Σολομῶν, δυνατοὶ ἣν κυκλοῦσιν ἑξήκοντα, ῥήσει Γραφῶν (*), οἷάπερ ἐν κλίνῃ βασιλικῇ, σορῷ τιμίᾳ σήμερον, Ζώνην ἀνακλίνει τὴν ἑαυτῆς, ἀνάκλησιν εἰς πάντων, τῶν τεταπεινωμένων, καὶ εὐσεβούντων περιποίησιν.

Ὡς πόλις Βασιλέως τῶν οὐρανῶν, περὶ ἧς ἐλαλήθη παράδοξα, ἔθου τῇ σῇ, πόλει δῶρον τίμιον καὶ σεπτὸν, τὴν παναγίαν Ζώνην σου, πάντων εἰς κραταίωμα τῶν πιστῶν· δι' ἧς οἱ ϛεφηφόροι, τροποῦνται πολεμίους, ὀρθοδοξίᾳ διαλάμποντες.

Σταλάξατε τὰ ὄρη νῦν γλυκασμὸν, καὶ βουνοὶ εὐφροσύνην αἰώνιον, Πατριαρχῶν, δῆμοι καὶ Μαρτύρων πάντες χοροὶ, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, θείων Ἀποστόλων δῆμος σεπτὸς, εὐφράνθητε σὺν πᾶσιν, ἡμῖν τῇ καταθέσει, τῆς θείας Ζώνης τῆς Θεόπαιδος.

Ἡγίασας τὰ πάντα διὰ τῆς σῆς, Παναγία Παρθένε κυήσεως· καὶ νῦν ἡμῖν, δέδωκας εἰς πλείονα φωτισμὸν, τὴν παναγίαν Ζώνην σου· ἧς τῇ καταθέσει πᾶσα ἡ γῆ, χορεύει καὶ γεραίρει, σὲ τὴν χαρᾶς ἀῤῥήτου, ἀποπληροῦσαν τὸ ἀνθρώπινον.

Φιλίας με δολίας τῆς τῶν παθῶν, καὶ ἐχθροῦ καθ' ἑκάστην πειράζοντος, ἁμαρτιῶν, βάρει ῥαθυμίας τε χαλεπῆς, ἀπαγωγῆς πανάχραντε, καὶ αἰχμαλωσίας καὶ προνομῆς, τῷ σῷ προσπεφευγότα, ἐλέει διὰ τάχους, ὡς συμπαθὴς Ἁγνὴ ἀπάλλαξον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὁ πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, τὰ σὰ ποιήσας Ἄχραντε, τὴν σὴν Ἐσθῆτα καὶ Ζώνην, ἐτίμησεν ἀφθαρσίᾳ, τῇ πόλει σου κραταίωμα, δοὺς ταύτην καὶ ἀσφάλειαν· ἧς καὶ νῦν τὴν κατάθεσιν, περιχαρῶς ἐκτελοῦντες, πανηγυρίζομεν πόθῳ.

(*) Ἐκ τοῦ Ἄσματος τῶν Ἀσμάτων τοῦ Σολομῶντος, ἔνθα φησί· «Ἰδοὺ ἡ κλίνη τοῦ Σολομῶν, ἑξήκοντα δυνατοὶ κύκλῳ αὐτῆς ἀπὸ δυνατῶν Ἰσραήλ· πάντες κατέχοντες ῥομφαίαν, δεδιδαγμένοι πόλεμον» (Κεφ. γ'. 7-8). Τί δὲ δηλοῖ κυρίως ἡ κλίνη αὕτη, καὶ τίνες οἱ ἑξήκοντα δυνατοὶ, ἑρμηνεύουσιν ἀκριβῶς οἱ θεῖοι Πατέρες.

Ἕτερον, ὅμοιον.

Κυρία πάντων πέλουσα, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, καὶ πλήρης ὄντως σοφίας, τῆς ὑπερφώτου ὡς Μήτηρ, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, φωτὸς καὶ θείας γνώσεως, καὶ χάριτός με πλήρωσον, τῇ συμπληρώσει τῶν ὕμνων, σοῦ τῆς ἁγνῆς Θεοτόκου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς ὑπέρλαμπρον στέφανον, Θεοτόκε πανάχραντε, τὴν ἁγίαν Ζώνην σου περιέθετο, ἡ Ἐκκλησία καὶ χαίρουσα, φαιδρύνεται σήμερον, καὶ χορεύει μυστικῶς, ἐκβοῶσά σοι Δέσποινα· Χαῖρε στέφανε, καὶ διάδημα θεῖον· χαῖρε μόνη, τοῦ πληρώματός μου δόξα, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος.

Σὺ πανάχραντε Δέσποινα, κραταιὸν περιτείχισμα, ἀῤῥαγές τε ϛήριγμα καὶ διάσωσμα, τῷ σῷ λαῷ καὶ τῇ πόλει σου, ὑπάρχουσα δέδωκας, ὡς φαιδρὰν περιβολὴν, τὴν ὑπέρτιμον Ζώνην σου, περισώζουσαν, συμφορῶν ἐκ παντοίων τοὺς ἐν πίστει, καὶ ζεύσῃ προθυμίᾳ, ταύτην τιμῶντας θεόνυμφε.

Ὁ ναός σου Πανάχραντε, ὡς πηγὴ ἀνεξάντλητος, τῶν θαυμάτων σήμερον ἀναδέδεικται· οἱ ποταμοὶ γὰρ τῆς χάριτος, ἀφθόνως προχέονται, τῆς ἁγίας σου σοροῦ, καὶ πιστῶν τὴν διάνοιαν, κατευφραίνουσι, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ σοὶ βοώντων· Ἡ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, καὶ ἡ ζωὴ σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ὡς ϛέφανον ὑπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τὴν Ζώνην σου τὴν ἁγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καὶ φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι· Χαῖρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης· χαῖρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος εὐφροσύνη· χαῖρε τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ'. καὶ ϛ'. Ὠδή. Ἀπόστολος.

Ἀδελφοὶ, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν.

Ἀναστᾶσα Μαριάμ.

Κοινωνικόν. Ποτήριον Σωτηρίου λήψομαι.

ΤΕΛΟΣ.

SISMANOGLIO MEGARO

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΓΑΛΑΝΗΣ

SISMANOGLIO MEGARO

SISMANOGLIO MEGARO

SISMANOGLIO